... هر که بپرد در جهان تو چنین دشوار است میدان الهی

گر تصور کردن آن مقصود این مقصود

از عاشق زاهد فاسق تر ز ملک ازل

عشوه معشوق به نظر و نظر باز کور

في مدح ... الامراء العظام الامير الجليل و... نبيل مير علي خان
ادام الله بقاه نيسنه ۱۲۹۰

[illegible]

الفرق ...

شدوم وعليت ...

شدوم وعليت ...

شدوم ...

[illegible]

صبح وصل در رسید شب فراق
دمید صبح [illegible] شد بجز را

رسید و صبر نگار [illegible] فاکون
کجاست نشتر [illegible] نقدها را

[illegible] نقد صبح [illegible] و بار زار
[illegible] تو [illegible] [illegible] نگار خوان

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] عیدها را

سر زلف [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ما را

اگر [illegible] [illegible] بلبل [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] بلبل ها

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] خوان

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] بوجود
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

زاده [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

امیر [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ما را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

کمان ابروی [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] دستان ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

چو بستان [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

چو بستان [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

چو بستان [illegible] [illegible]
مگر [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

دل ما هم [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ها را

[illegible]

[illegible]

[illegible]

١

قلم ... [illegible] ... ضعف ... [illegible]

سر ... عطا ... [illegible]

همین ... [illegible] ... او دادنا

... [illegible] ... نیابه

به ... [illegible] ... شد

[illegible] ... آدم

ورحم ... [illegible] ... اوا

... [illegible] ... در نظم ... [illegible]

... [illegible] ... لا

[illegible]

[illegible]

... [illegible] ... کند

[illegible]

... [illegible] ... فارق ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۸۷۰

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بکویم قاتل که عاشقی [illegible]
توانه که [illegible] عشقنا
ولم به که کوه [illegible] عالم و دل
[illegible] صنعی بیضا
جانان [illegible] اگر دو صد شکر [illegible]
تو کو به از خجان آید که [illegible]
امیدوارت [illegible] سیلاب تا به کو
زدامان غم و دل در دریا وم عقبا
دعای [illegible] فرق عالی مقام
بصیرت [illegible]

[illegible] باغ [illegible]
[illegible]
[illegible]
قبول [illegible]
[illegible]
[illegible]

وصف [illegible] عجب
در کوه [illegible] عجب
از سبزه لاله زار [illegible] عجب
بلبل [illegible] آید عجب
اغیار رفت و یار باید عجب
[illegible]
[illegible]
[illegible]
چمن قطره از کجا ر باید عجب

غم یار [illegible]
دل [illegible] باید
دارم [illegible]
غم [illegible] باید
که تو در وگاه یار باید عجب
[illegible]
[illegible]
[illegible]
از نقش دل ابها ر باید عجب
[illegible]
[illegible]
[illegible] باید عجب

در باغ اکبر [illegible] کو [illegible] دست صنع [illegible]
[illegible]

آن از رفع فلک [illegible] وان قاطع [illegible]
[illegible]
کاین [illegible] بمکار رباید عجب
[illegible]
[illegible] گلستان [illegible] از لطف ابر
[illegible] ستبر
بعزه [illegible] رباید عجب
[illegible]
چون [illegible] بیر
[illegible]
[illegible] رباید عجب
عنقا که [illegible] انگار رباید عجب
[illegible]
[illegible] رباید
ازعطا [illegible] بار رباید عجب
[illegible]
[illegible]
گفتا که [illegible] بار رباید عجب

از [illegible]
[illegible]
دامن [illegible] اقرار باید عجب
[illegible]
گر لطف [illegible] رباید عجب
[illegible]
کر فضل [illegible] ارکار رباید عجب
[illegible]
ازان که [illegible] رباید عجب
[illegible]
[illegible] رباید عجب
[illegible]

قصیده

[illegible]

علیت [illegible] و جود [illegible] عالم [illegible]

جلال [illegible] و [illegible]

[illegible]

تو شاه عشق و جاکرت تمام ما خلق شدا

کتاب جرم و بدل اگر ورق ورق شد

که هیچ جز فضایت ز هیچ صفحه ظاهر

[illegible]

[illegible]

ازین عشق نامه [illegible]
شه جهان [illegible]

ما برزد [illegible] و کر از [illegible]
زانم [illegible]

[illegible] عشق [illegible]
[illegible]

ان [illegible] بکشود ابجاد [illegible]
[illegible]

نامه [illegible] نقش [illegible]
بکذرد زینها و زینت جهان در طریق عشق
[illegible] در بند مدح و ذم

شکن [illegible] کند
[illegible]

حیرت [illegible]
کاندران وصل [illegible]

در صیف [illegible]
[illegible]

عالم [illegible] سطر و اندر [illegible]
مفتوح [illegible]

تکلف [illegible]
[illegible] نجه [illegible]

در [illegible] نفخه [illegible]
[illegible]

شرر [illegible] قلوب [illegible]
در عالم [illegible]

تکلف [illegible]
فانی [illegible]

[illegible]
[illegible]

نقش [illegible]
[illegible]

در جمع ماه [illegible]
[illegible]

در مجمع [illegible]
[illegible]

سازم [illegible] جهان [illegible]
[illegible]

[illegible]
عنبرین [illegible]

دامان [illegible]
نقش [illegible]

[illegible]
[illegible]

بوند [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

کام [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

آن پری پیکانه و دلدار بیدلان ما
دلبر دلکشا و سردار ملک جم

ابجد لطافت و دانش او ادب
وان معجم لطافت و دوران عنصر کرم

[illegible]

دران

[illegible]

[illegible]

عن تا اللحن الملیح یا ایها الورقاء الصبیح
فاذکر المعشوق بالصوت الرفیع آنا فآنا

[illegible]

یا جوار الخاطر کالی الهوا کبر العیوب
بالکرم یا فتح لی ابواب الفتوح والجنان

در بیان عاشق و هم عشق و وصف ذات
[illegible] بیدار از خواب گران

از وجود [illegible] از [illegible] عشق
[illegible] در شبستان

بر عرش و عیان [illegible] در عالم
[illegible]

بر عرش [illegible] عیان در [illegible]
[illegible]

تا شود از نور او [illegible] شوق
[illegible]

کاو بود معشوق و هم عاشق [illegible]
[illegible]

بهر آن روز بود از کار آن [illegible] دار
فاش گوید [illegible]

دار [illegible] نقطه توحید از [illegible]
تا ابد هم مصحف [illegible]

عالم ایجاد [illegible] نقطه [illegible]
[illegible]

[illegible] در بهشت

از [illegible] آدم [illegible]
[illegible] در ایمان

[illegible] در ظهور

[illegible] بود اول [illegible]
[illegible] نو امان

[illegible] اخر زمان

برنبی چون قرب واجب بود ممکن در زمین
از چه رو دیگر کسی معراج شد بر آسمان

بهر آن بود که گوهر بر ملا قدر علا
در بساط قدس حق بر جمله کروبیان

یا تعالی الله از آن ضیف و تبارک زان مضیف
به به از آن میزبان و وه وه از آن میهمان

۳۴

در صفت [illegible]
از کلام حق [illegible]

[illegible] در صفت [illegible]

[illegible] عشق [illegible] در جهان

[illegible] الحق [illegible]

کاشف معقول و علم [illegible]
[illegible]

هم [illegible] در جهان

عالم ایجاد [illegible] از [illegible]

[illegible] نقطه [illegible]
[illegible] اندر [illegible]

[illegible] در جهان

[illegible] افلاک [illegible]

[illegible]

[illegible] در جهان

[illegible] ابراهیم [illegible]

اسم [illegible]
خاتم شرع پیمبر حجت اسلامیان

خلق و [illegible] آیه خلق عظیم
بر حقیقت در شرف [illegible] از زمین و آسمان

در سخا مانند حیدر در عطا ابر بهار
در صداقت [illegible] در صفا چون گلستان

منبع علم و عمل مجمع فضل و کمال
گوهر یکتای شرع خاتم پیغمبران

اختر ماه [illegible] نیستان [illegible]
عنصر لطف و ظرف [illegible] پیمان
[illegible] در [illegible] معدن [illegible] جلال
[illegible] ذات [illegible] ولا
کامل [illegible] فاضل آمده در علوم
[illegible] و [illegible] ایمان
در [illegible] و [illegible] ارم
مجلس [illegible] جمن [illegible] بوستان
[illegible] جم
مسیح [illegible]
ارکان [illegible] عالیان

[illegible]

داده [illegible] داد کر [illegible] حیات
حضرت سلطان [illegible] هشتم امام [illegible]

قصیده غدیریه

[illegible] خاور فلک [illegible] نور
طلوع [illegible] جهان [illegible] طور
[illegible] نقاب
[illegible]
[illegible] داغ
[illegible]
[illegible]
[illegible] صدور

[illegible] ز انقلاب زمان
اسیر [illegible] غم [illegible] بحور
که [illegible] عالم لاهوت
سروش [illegible] مغرور
در آن [illegible] طبیعت [illegible] عقل
[illegible] تغنیات طیور
[illegible] مجدد [illegible]
بوجد [illegible] مطرب [illegible] سرور

کرفتم آنکه ز تنجید و کوکبی [illegible]
که نیم جرم [illegible] ز [illegible] مشهور

برادر [illegible] و [illegible]
[illegible] خرد [illegible]

[illegible] بخد [illegible]
[illegible] عبور

بدیدم آنکه جهان [illegible] نور و بها
ز عرش و فرش گرفته است تا به [illegible] گور

گواه آنکه سحر [illegible] چرخ
چه بهتر آنکه [illegible] مشهور

مگر که عیسی مریم [illegible] قدیم
کند نزول بدنیا ز خانه معمور

و یا ز نو شده ایجاد عالم [illegible]
و یا دمیده سرافیل [illegible] نفخه صور

[illegible] عشق [illegible]
[illegible] خفقان [illegible]

نوا [illegible] بلبل [illegible]

[illegible] که [illegible] صفیر [illegible]

و یا که [illegible] نطق [illegible]
[illegible] سجد

و یا که مهدی آخر زمان [illegible]
کند خروج بعدل [illegible]

و یا که [illegible] نغمت [illegible]

و یا که [illegible] رحیل [illegible]

بتو کی عشق [illegible]
[illegible]

[illegible] منصور [illegible]

[illegible] محکم [illegible] روحانی
[illegible] نور

کشید [illegible]

[illegible] صبر [illegible]

[illegible] شد و [illegible]
[illegible] معمور

جان ز نظره [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

چه عید عید محمد چه عید عید خدا
که تا بعشق [illegible] شکور

برادر [illegible] وصل طلعت معشوق
[illegible] سرور

[illegible] کند [illegible]
[illegible] معمور

[illegible] حقیقت [illegible]

در این [illegible] اغیار
[illegible]

چه عید آنکه [illegible] علی مختار
بوعده [illegible] مجبور

چه عید آنکه [illegible]
[illegible] غفور

چه عید عید جلال و چه یوم یوم کمال
چه بزم بزم و [illegible] نور

چون که کس نیست [illegible] مقبول
[illegible] بندگان [illegible]

چگونه مدح نمایم بنقطهٔ توحید   بگو که ذره چه سان مدح آفتاب کند   ز نور شمس کجا بهره میبرد خفاش   بهوش باش و تفکر مکن که نتوان کرد
بعقل کم که قلیلند بندگان شکور   چگونه قطره زند دم ز لجهٔ مسجور   بطیر لیل بود وصل روز خور محذور   همای فکر درین آشیانه از چه مرور

علت [illegible] حق [illegible]
[illegible] سبیل [illegible]

علت [illegible] فایق [illegible]

علت واهب عشاق و قاتل فساق
علت نام منصور و ناظر منظور
علت [illegible] علت [illegible] دلو
علت [illegible] علت [illegible]

بوقت جود و سخا بدیدهٔ مبسوطه   بوزن رزم کشیده چه تیغ [illegible]   ز برق شعلهٔ صمصام خصم فرسا [illegible]
بگاه بذل و عطا کس در او ندید فتور   چه بی روح [illegible] در کفش شده منشور   بیک اشاره بدار البوار فرقه [illegible]

روز ازل حق ... عطا ...
بر گلستان نتابد عطا ...

بر گرم عفو ...
علیست ... و ... حقیقت ...

یقین که دشمن جهل تو علی بدین خلاف
بسوی نار فرستد کند ز جنت دور

و ... از ... بارون و ...
علی ...

هر آنکه مهر تو سلا با علی بدل ورزید
جرئت نه بعیون مرا جها کافور

عالم ... و علی ... مذکور
علیست ... مشهور

زنا جب تو مودج کهفا ارض و حجب
زنار عشق تو بکسر جهان شود مهجور

بکشان ... ز قول ... و ...
بگل ... مشهور

... و ... گنه ... نفاق
... و ... مور

و ... علی ... بشنید
... ستمدیده ...

ثنو ... از ... در بار
... شود

... یعنی ... سلیمان ... مور

که دوست ... جوان ... بر
سهو ... جوان در ...

براین فقیر تلطف نمو بار خدا
فاعطه باداه جزاء الموفور

... بر دل ... مدور
معنی ... مدور

عطا و رحمت و جود و احسان ...
چه احسن است که نیکو قرار بر موتور

... بهد ... بر باز گاه ...
... مشهور

چه پاک ... از ... لطف ...
که بدیع ... بیکتور

... ز ... بر آنکه ... شعر
بعضو ... شود

ورزان ... بلکه ...
عمری ... ظلال ...

... علی ... بر ... منور
... و ... خود

... عاشور
... ضیا ... و ...

[illegible]

[illegible]

محمود از ابنهای عمی کهرباست
فهم تو آی بوالعجب نقصان

عارف واجب کی نشده ارکان
عقل تو نکره تو بکنه مفلسی

درصدد [illegible] بحرش [illegible]
از نظر [illegible] تو [illegible] نهان

هر [illegible] فانی [illegible]
بیم [illegible] بجام

وزین [illegible] از همه ادیان
کفر [illegible] کاوت خالی ورا رقی

اصل ادب [illegible] دانش
فخر دم ازو عجب امیر عالم عالی

ای همه ارباب عقل در تو حیران
ای دو راه [illegible] و [illegible]

ولو [illegible] از [illegible]
شهید [illegible] وصف [illegible]

ضبع امیر [illegible] از مجان
از [illegible] مکان

رکنی [illegible] از نو قرار
کنج [illegible] عارفان

همینه [illegible] در [illegible]
اینو [illegible] ای جهان

امیر [illegible] کشتیبان
دیر وعلم [illegible]

[illegible] نهان
[illegible] از ابجابت

کاملی [illegible]
[illegible] سلطان

[illegible] هر دو [illegible]
[illegible]

فاتحه [illegible] وصف [illegible]
[illegible]

دیر وعلم [illegible] وصف [illegible]
[illegible] کشتیبان

[illegible] از [illegible]
[illegible] دیوان

[illegible] بر [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

خلف و انعام عام بدل نظر
فتح و دعا به راه [illegible] ایدان

با نجم زینت جاهش [illegible] نادان
[illegible] لطف [illegible] ما

با حفظ [illegible] خاتم [illegible]
[illegible] و عید [illegible] و مبارک

حضر [illegible] با جان [illegible]
زمره [illegible] جان [illegible] نکجا

تا عداوت [illegible] عالم [illegible]
یا رب [illegible] خورند ازو فتح

کز [illegible] جان [illegible] ما
[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] ما
[illegible] ما

[illegible] و [illegible] ما
[illegible] ما

[illegible] لیلی بهر ما
[illegible]

کرد [illegible] روضهٔ رضوان
نام و نشان [illegible] کدورت و دولت

زانکه [illegible] و یادداشت [illegible] بانان
[illegible] نطق [illegible]

از هر طرف [illegible] ما
[illegible] عید و [illegible] کلستان ببند

اوراد [illegible] ما
کام و [illegible]

[illegible] ما
از [illegible] عیش [illegible] ببند

در نفی [illegible] ما
[illegible]

[illegible] ما
[illegible]

یا رب [illegible] داور [illegible]
حیف عدل [illegible] فقیر ما

سر [illegible] بدیم ما
با [illegible]

[illegible] بدل امید ما
[illegible]

بعث [illegible] خطیم ما
[illegible]

[illegible] و [illegible] ما
[illegible] ما

[illegible] دیدیم ما
[illegible]

[illegible] بر لب
[illegible] خطر ما

[illegible] ما
[illegible]

[illegible] ما
[illegible]

[illegible] ما
[illegible]

[illegible] قدر ما
انعام لطف [illegible]

کز از سخاوت [illegible]
و از [illegible] ایدیم ما

[illegible] صفت [illegible]
[illegible]

[illegible] ما
[illegible] صفات حسنی

[illegible] فهم
[illegible] ما

[illegible] حق
[illegible] ما

سنعم بهر کجا نیست بیننده رو در نبر [illegible] ظهیر ما

لازم نبود دعا [illegible] نقد و کبیر ما

[illegible] بلند [illegible] کبیر ما

[illegible] بر [illegible] ما

[illegible] و بعد [illegible]

[illegible] دعیر ما

[illegible] ما

[illegible] کبر دار [illegible] ما

[illegible] کبیر ما

[illegible] نصیر ما

[illegible] دلا [illegible] کبیر ما

[illegible] حقیر ما

[illegible] قدیر ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible] ما

درآن

[illegible] صغیر ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible] دبیر ما

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible]

[illegible] ما

[illegible] ما

[illegible]

[illegible]

[illegible]

شمع [illegible] شعله شوق برکرد [illegible]
نا خدا [illegible]
[illegible] رقیبان [illegible]
[illegible]

بیت

آنکه دل اندر هوایش مبتلا و دیوانه بود
بود با دل آشنا خود دل از او بیگانه بود
او بهر سوئی پی و دل از کشتی [illegible]
عاشق خود بود با معشوق در یک خانه بود

۲۰۲

احبای الهی علیهم بهاءالله

هوالله

ای جنود حیات شرق و غرب پرستش نجوم آفله نمایند و عبادت آفاق
مظلمه و از اس اساس شرایع مقدسه الهیه و از فضائل و کمالات دین الله غافل
زاهل عادات و رسوم چند را ارکان شریعة الله شمرده اند و بران
معتکف گشته اند و خویش را مطیع و منقاد انبیاء و اولیاء شمرده اند و چنین
گمان کردند که باعلی مراتب فلاح و نجاح رسیده اند و حال آنکه در اسفل جهل
زیستند و بکلی از موهبت الهیه محروم و بی نصیب گشتند و سبب این حرمان
آنکه باساس اصلی پی نبردند و در ترقی در عوالم روحانیه و مقامات سامیه
رحمانیه نکوشیدند اساس دین الله اکتساب کمالات است و استفاضه از فیوضات
مقصد از ایمان و ایقان تزیین حقایق انسانیه بفیض کمالات ربانیه است اگر این
حصول نیابد حقیقت حرمان و عذاب نیران است پس بهائیان باید نظر باین امر دقیق ملتفت
نمایند که مانند سایر ادیان بعربده و هیاهوی و هوی بی معنی کفایت ننمایند بلکه بجمیع
شئون از خصائل و فضائل رحمانیه در روش و رفتار نفوس ربانیه قیام کنند و ثابت
نمایند که بهائی حقیقی هستند نه لفظی بی معنی و بهائی این است که شب و روز بکوشند
تا در مراتب وجود ترقی و صعود نمایند و نهایت آرزوی هر یک این باشد که نوعی روش و
حرکت نمایند که جمیع بشر از آن مستفیض و منور گردند نقطه نظر کاهش هوا و اخلاق
و از

و خوی حق باشد و روش و سلوکش سبب تربیت ناسوتیه گردد بقدر [illegible]
قوه رحمت عالمیان شود و بقدر استعداد موهبت عالم از نو گردد چون باین
مواهب موفق شود میتوان گفت بهائی است والّا در این دور مبارک
که فخر اعصار و قرونست ایمان عبارت از اقرار بوحدانیت الهیّه نه
بلکه قیام بجمیع شئون و کمالات ایمانست و کلّ یدّعی وصلاً بلیلی
و لیلی لا تقرّ لهم بذاکا   اذا انسکب الدموع علی الخدود   تبیّن من بکا ممن تباکی
در وقت امتحان معلوم گردد و آن روش و سلوک است حضرت ربّ اعلی
روحی له الفدا و جمال ابهی کینونتی لقدوم احبائه الفدا جمیع ما را بروش
و سلوک دلالت و بجان نفوس خود هدایت فرمودند که چگونه باید از راحت
و آسایش و خوشی خویش بیزار گردیم و بجهة فوز و فلاح دیگران جان
نثار کنیم آن ذات مقدس با وجود علوّ ذات و سموّ حقیقت خویش بجهة
هدایت ما تحمل غل و زنجیر نمود و در مدت زندگانی در این جهان فانی [illegible] آنی
نیاسود و دقیقه راحت نفرمود سر ببالین سکون و آرام ننهاد و در جمیع ایام در
محن و آلام بود حال چگونه سزاوار است که ما قیام ننمائیم البته انصاف چنین
[illegible] اقتضا نماید که این تخم پاک افشانده را آبیاری کنیم و آن نهالهای بارور را
باغبانی نمائیم بلکه خود را فدای عالم انسانی نمائیم تا روی زمین بهشت برین گردد

و وجه

حرمان عظیم

و وجه غبرا جنت ابهی شود والّا عاقبت خسران مبین و علیکم التحیة والثناء

ع ع

مژده کامد ندا ز غیب بقا — زد صلا هاتف سما بملا

داد بر عاشقان نوید عطا — رمز قدرت چنین نمود افشا

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

نوبت حرکت و علم شد باز — باب نصرت به قدم شد باز

صعوهٔ جسم قید غم شد باز — باز از این نغمه کرد دل پرواز

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

باز از غیب شاه ملک وجود — ید تأیید و اقتدار گشود

وعده نصر خود وفا فرمود — دل عشاق از این صلا بربود

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

مدد و قوت مه ملکوت — حشمت و قدرت شه جبروت

فضل و تأیید درگه لاهوت — بسرود این ترانه در ناسوت

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

رخ چه بگشود دلبر شیراز — شد مبشر ز یار بی انباز

خواستندی نهان کنندش راز — شد جهان پر ز آخر این آواز

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

ذات ابهی چه از جهان نهان — کرد جلوه در عالم امکان

بود مسجون قوم پر طغیان — تا که این رتبه گشت فاش عیان

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

همه از آن جبین پرتو پاش — از حسد در فغان مه پرخواش

آخر الامر رغم هر خفاش — سر نصرت از این بیان شد فاش

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

گشت چون رستخیز از آن اندام — کرد دار در رش ز خیل انام

بعضی آزاده بعضی اندر دام — اهل دل شاد از این سروش و پیام

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

زان قد و قامت نگار چه حور — بردمی آشکار حسرت و شور

ملک و ملک با هزاران شور — میدهند این ندا کنون در صور

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

ابتدا

ابتدا بود گرچه ذات منیع — در بلا بهر نشر امر بدیع

شد پس پرده روح جسم منیع — کرد دفع هموم از این تربیع

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

شمس تأیید باز کرد اشراق — با جنود صلاح و صلح و وفاق

گشت گیتی ستان شه میثاق — زنده زین سان شد دل عشاق

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

باز شه را که سفر آمد — جلوه گر روی چون قمر آمد

شمس رویش چه جلوه گر آمد — خبر اینگونه مشتهر آمد

که شهنشاه عهد و مهر و وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

شه

شه میثاق زد برون چه قدم   فوج تأیید و عون ثابت قدم
آیت نصرت و خیام کرم   نعره آفاق این نوید علم

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

مرتفع خیمه هدی فرمود   خوان فضل و حی لقا گشود
زنگ غم از دل جهان بزدود   بهر یاران ازین صلا بر بود

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

ساقی باقی بساط الست   جام پیمان گرفته اندر دست
عالمی را نموده باده پرست   تا جهان این [illegible] مست

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

دلبر شرق سرور تاجیک   کرد طی محیط اتلانتیک
هردم از شوق باده و صد تبریک   میزد این نعره کشتی صدریک

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

مرکبش چون کشیده در آغوش   بسما ارض غبطه داد سروش
فلک زد طعنه بر فلک بخروش   بحر از این نغمه ماتم اندر جوش

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

تا کند ملک غرب را روشن   هر دل از روی او شود گلشن
کرده سیر بلاد حمل محن   زین نوا جست جان انور تن

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرده آهنگ ملک امریکا

یازده روز چون شد از اپریل — وارد آن دلبر جمیل جلیل
بنیویورک گشت با تجمیل — میزد ایخ ناله صور اسرافیل

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

رخ او تا ز غرب تابان شد — افق غرب شرق احسان شد
ذرّه چون مهر و جسم چون جان شد — هر تنی از این نشان غزلخوان شد

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

در کنائس چه آن مسیح زمان — در هدی و حکم گشود زبان
نفسش داد مرده را جان — شد ز هر گوشه این ترانه عیان

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

کرد بیدار هر دل خفته — هر لبی زان نگار آشفته
چون گل نوبهار بشکفته — گفت از این نای راز بنهفته

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

طالبان لقای او صف صف — در کنائس زدند کف بر کف
هر دل از شوق داشت ناله و دف — خواند ناقوس این بیان ز شعف

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

هر دمی با جنود نصر و فتوح — حامی شاه بود راحت و روح
کوس کوبید بانگ یا سبّوح — زین فغان باب عشق شد مفتوح

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

ای شه عهد و دلبر میثاق   الحق از روح فیض و فضل و وفا

زنده کردی هیاکل مشتاق   واله شد زین فغان و شور آفاق

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

قلب هر محفل ای نگار زمن   شیفته کرده از رخ روشن

زدی آتش بجان مرد و زن   بر شد این ناله و نغمه از

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

شکر کاندر رکاب احسانت   بر در آستان پیمانت

گشتم از لطف و جود دربانت   زین تغنی شدم ثنا خوانت

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

دل ازاد

دل آزاد اسیر مویت شد   سر بمیدان عشق کویت شد

تا محمود ایاز رویت شد   این چنین نغمه خوان ثنایت شد

که شهنشاه عهد و میر وفا
کرد آهنگ ملک امریکا

اتمام نام تمام

انکه دل اندر هوای کس نهاد دیوانه بود
بود با دل آشنا خود دل از او بیگانه بود

او بهر سو تا پی دلدار گشتی کو بکو
عاشق خود بود با معشوق در یک خانه بود

ای که در چشم جان لک که بینی روی دوست
خنده گوئی یار ما اندر قندل کاش نه بود

قصه ورا دو ز آن دفتر وارشاد و مراد
چونکه زر به محقق جمله افسانه بود

راه آدم زد بدندم کید شیطانی ولی
دام شیخ شهر ما در سبحه صد دانه بود

گفت شخصی ملک ایران سر بسر ویرانه گشت
آری آری گنج مخفی اندر این ویرانه بود

غرق شد سرتو و جانان در آن شکار
جان فدا آن که او هم جان و جانانه بود

که ز سر لیلة الاسرا تو خواهی آگهی
مقصد الاقصی او این دیر فرزانه بود

خم عرفانی که از آن سرمست بود هر اولیاء
در تمنای جرعه‌ای از خم اینها نه بود

ای خدای پر عطای ذو المنن
واقف جان و دل و اسرار من

در سموم موسم جانم توئی
مطلع بر سوز و حرمانم توئی

هر دلی پیوست با ذرات دمی
جز غم تو هیچ محرم ...ی

خلم شو آن دل که بر پایان تو نیست
کو به چشمی که زیبایی تو نیست

در شبان تیره و تاران تدبیر
یاد تو در دل چه مصباح منیر

از عنایات بدل روحی بدم
تا عدم گردد ز لطف تو قدم

در لیاقت منگر و در قدر ما
بنگر اندر فضل جود ای ذو العطا

لیک طیور بال و پر اشکسته را
از کرم بال و پری احسان نما

الهی کن محو لذات مارا
پراکنده کن اثبات اثبات مارا

الهی از آن سلسبیل عنایت
بمیران تو نیران شهوات مارا

الهی ز لذات قرب وصالت
فراموش کن جمله لذات مارا

الهی بذاتت که از همه ذاتست
مجرد نما هستی و ذات مارا

الهی بآن فضل لا انتهایت
بجز ذ منتهی کن نهایات مارا

الهی بر آیات سلطان نصرت
برافراز از نصر رایات مارا

الهی به آن آفتاب جمالت
ز خود منجلی ساز مرآت مارا

الهی ز هجر تو اموات گشتیم
ز وصلت نما زنده اموات مارا

الهی بما وعده وصل دادی
قریب آور اکنون تو میقات مارا

هو الابهی

قد اشرق الآفاق من انوار نیّر الاشراق طوبی للفائزین

قد ارتفع الندا　من شجرة المبارکة فی طور سینا　طوبی للسامعین
قد تعطر الارجاع　من نفحات القدس فی بقعة البیضاء　طوبی للمستنشقین
قد تجلی نور التوحید　فی هیکل التفرید　طوبی للمستشرقین
قد کشف الغطاء　عن وجه البهاء　طوبی للمنجذبین
قد دار کاس العطاء　الفاتحة لصهباء الوفاء　طوبی للشاربین
قد تجلی ملکوت الابهی　و هتف ملاء الاعلی　طوبی للفائزین
قد فاض سحاب الکرم　بالفیض الاعظم　المنافح الفیض عظیم
قد تنورت القلوب　من انوار وجه المحبوب　ان هذا لنور مبین
قد تردا عبد البهاء　برداء العبودیة لاجتباء البهاء　ان هذا
لفوز عظیم　ع ع

هو العزیز المحبوب

زارض فلسطین و کنعان　عزیمت نمود غصن یزد
بوی فراق و السا ن　ای بعیدان ای قریبان
غصن حق در اروپا رسیده
مخزن کنز اخفی رسیده
مظهر فیض عظمی رسیده

از فراق آن شه جان　با جلدی سوی لندن
شد معازم فی زینهان　آشکارا آشکارا آشکارا
شاه لندن شرزه ادوار
موکب غصن ابهی رسیده
با خروش و غوغا رسیده
صیت امرش بدنیا رسیده
فرقه عیسویان را　مرکز روحانیان را
مجمع اسقوفیان را　بر گو تو این بیان را
منزل نفس عیسی رسیده
ابن حق از ثریا رسیده
هم ز افلاک بالا رسیده
با جیوش مهیا رسیده
زمارسیلیه موسوم سیدریک　کشتی زراه آتلانتیک
شد عازم شه جانان به امریک　ای میهمان ای علیمان
کاشف رمز اخفی رسیده
ناشر اسرار ابهی رسیده
بهر تهذیب احبار رسیده

اتحاد اهل عالم — از قیامش شد فراهم
باختر با ملک خاور — از توافق گشته توأم

ای محبان ای محبان ای محبان — نور پیمان جان جانان روح ایمان

از ره قرب اقصی رسیده
نادی صلح اکبر رسیده
سر حق عبدالبهاء رسیده

با مرکز پیمان صد بشارت — که عبدالبهاء با جلوه گشت
بیاید ز بهر هدایت — ای حبیبان ای لبیبان

مژدگان شاه ابهی رسیده
میهمانی ز علا رسیده
مصدر کل اسماء رسیده

از سماء برج اخلاق — شمس میثاق کرده اشراق
بر جمیع کل آفاق — دلها را اشکار آشکارا
محیی جان نور پیمان قطب امکان

مرکز عهد اوفی رسیده
موسی از طور و سینا رسیده

با عصا و ید بیضا رسیده
هم دف کوس و کرنا رسیده

بخرام ای سرو قامت — کن تو برپا صد قیامت
شد قیامت از قیامت — مردگان را ده بشارت

مژدگان روح عیسی رسیده
محیی کل اشیاء رسیده
شاه اقلیم دلها رسیده
بیقراری در اعضا رسیده

فروغ از فراقت نزار است — رخ از خون دل لاله زار است
ز هجران تو بی قرار است

ای قرار قلب عالم — دوریت کرد پشت من خم
چند باید صبر در غم
تا بکی جان جانان — روح امکان — نور پیمان

سوز دوری سراپا رسیده
صیحه تا چرخ مینا رسیده
سیل اشکم بصحرا رسیده

برسر آمد روزگاری   نکردم هیچ کاری

جز خطا و شرمساری   مانده از من یادگاری

ای خوش آن جان بجانان رسید   ای جانها

دل بدلدار و بدلها رسید

قطره بود و بدریا رسید

هو

شرح جنون عشق من شهر بشهر سو بسو   نامه نگار داستان قصه سرآید او باد

تصعدست آه من ناله بناله هو بهو   گر بتو افتدم نظر چهره بچهره رو برو

شرح دهم غم ترا نکته بنکته مو بمو

داغ غم تو ای صنم یکسره بدل نهاده ام   دیده ز غیر بسته ام سوی تو برگشاده ام

من نه بعبث عنان دل از کف خویش داده ام   از پی دیدن رخت همچو صبا فتاده ام

خانه بخانه در بدر کوچه بکوچه کو بکو

یکسره بوادی طلب شام و سحر دویده ام   پای امید خسته شد دست ز جان کشید

پس بتو ای رسم دگر من که بجان رسیده ام   میرود از فراق تو خون دل از دو دی

دجله بدجله یم بیم چشمه بچشمه جو بجو

ای شده زهر فرقت مایه لذت فرجان   شهد امید وصل تو مایه لذت جان

جای خیال خالیت شب همه شب فراش جان   مهر ترا دل حزین بافته بر ح

رشته برشته نخ بنخ تار بتار پو بپو

گرچه بوحت جان و دل زار از محنت   لیک چنان شده ام و عقل وحس حضرت

غنچه درین شکوفته دیده من بلعبت   دور دهان تنگ تو عارض عنبرین خطت

غنچه بغنچه گل بگل لاله بلاله بو ببو

نقطه بمرد دایره گشت و ندید جز ترا   عقل بدور این مخابره گشت و ندید جز ترا

همچو طیور طایره گشت و ندید جز ترا   در دل خویش طاهره گشت و ندید جز ترا

صفحه بصفحه لا بلا پرده به پرده تو بتو

کرد چنین دلبر شیق که بعالم لذری   گشت غار نگر جان دل آدم نظری

نظر عاشق بنهد چو بدلدار رفیق   زدی از عشق نخر فتنه هستی شرری

سر افتاده چنان در سر تو دارد ه است   که نباشد بد و عالم به تیغ و خبری

سر زتیغ چه دارد تن جان باخته ای   کز وجود و عدم خویش ندارد خبری

خبر عشق چه در کشتی جان جست و لیر   نبود از یم وطوفان فنایش خطری

خط عاشق حق چیست که او را شنود   برتر از ترک دل و جان و تن سر خنری

هنر آموز زبیر و انه کجا سوزنده او   کو شمعش نبود و اهمه بال و پری

هر جان فاوج دهر تو در افلاک لقا   که بخلوتکه اسرار نمائی سفری

سوز عشق گر از ره وصلت خواهی — در ره یار نما سجده بهر خاک دری
دریا و حرم عشق کسی راست پناه — که بود عاشق شیدا دل شوریده بری
سر آزادگی از جیب دو عالم بدر آر — تا که نور رخ حق بنگری از هر نظری
شجر ملک عطا هر خط و رمزی که نوشت — نیست در حکمت بیگونه اش حد و شمری
ثمر دوستی نعمت تو بجان موسم وصل — تا بری زر شجر باغ کرم بار و بری
بر خوان کرم و بزم عطا ذاکر باش — که بجز ذکر تو نان عمر ندارد ثمری
ثمر ذکر بدریای دلم غواص است — که بهر سو صدف دیده نهد دُرّ دری
در عشق بعد مخزن سلطان وعید — نیست جز گوهر عشقم بجز سیم و زری
زر اشک و گهر دل بر دلبر بردم — کام جان تا دهدم ناله شام و سحری
سحر وشم ز نغمهٔ شوق و نی عشق — بلبله در دل که آن یار نما اثری

زر لیلی و مجنون غم محمود و ایاز
بعد از دفتر عشقم سخن مختصری

هو المحبوب

شکر کز اشراق مهر عارض دلدار ما — صبح نورانی دمید از شب زشام تار ما
نوخطان گلگشت گر خذب چو سر بلند — چون هزار آوا هزار آواز در دیوار ما
الله الله عنبرستان شکرستان لب — هر شه ازان دلتان جمع آمد در دار

هر سو از هند و از چین کاروان در کاروان — تا شکر گیرند و شکر دارند از بازار ما
شمس تبریز و عطار از نی بود آمده — تا شد از نافهٔ اسرار از عطار ما
گلرخان روضهٔ رضوان بجوار افشند — که باغ گلشن برند از گلشن بخار ما
ماگدایان را شهنشاهیست اندر جوار — کار زو منصور است هر شاهی که بیچ جار ما
حاجتی ما را بجنب و نار و رونای و عطیت — کز طرب صد نغمه دارد هر رگ و هر تار ما
عاشقان ببینید یار خویش را بر شکل عار — کز نظر شان گرفته بر بار گل از خار ما
عاقف آن استینم ار سیاهیم ار سفید — ننگرد آن آسمان فضل بر رفتار ما

بکار ما بهتر ز کار اولین و آخرین
چون نگاه لطف دارد یار ما بر کار ما

4 ~~چون نگاه لطف دارد یار ما بر کار ما~~ — لبیک ز نان ای ف دل خوش
در شکر و حی غوطه وریم از کرمش — دیگر نبود هیچ مرادی در دل
جز آنکه فتد نیم روانی در قدمش

هو الاعظم الابهی

خرم ان بزمی که از نور حقیقت روشن است

دلگشا تر از چمن جانبخش تر از گلشن است

مجمع روحانیان و محفل اهل بها

جلوه گاه ایزدی باشد تهی ز اهریمن است

خلوت عشاق و منزل گاه ارباب وفاق

بینوایان را ملاذ و بیکسان را مأمن است

نیست در جمعیت ما جز بیان معرفت

مجمع تحصیل علم و جای تکمیل فن است

نی در اینجا جنگ است و جدال و دشمنی

نه بیان از روم و اطریش و اروپ و لندن است

گه سخن

گه سخن از انبیاء گه از اولیاء رانند

گاه ذکر عدل و احسان خدای ذوالمن است

حسن تعلیم بهائیت شود اظهار از انک

هر کلید مشکلی اماده در این مخزن است

کوشش ما در ظهور قدر انسانی بود

زانکه این منظور در هر ملتی مستحسن است

سعی در کشف حقیقت ایتی ز احکام ماست

ایت دیگر مساوی بودن مرد و زن است

با من اغلاظ علیکم بالرفق گفت

انکه در قران بیانش جادلوا بالاحسن است

دیگر احکام بها تعلیم اجباری بود

کودکان در زیر خاک اولی ز جاهل بودن است

علم تنها

علم تنها نیست خواندن یا نوشتن ای پسر
حسن خلق و تربیت قصد نوشتن خواندن است

پس بقول محض ای نور بصر دل خوش مدار
زانکه طوطی نیز قادر بر تکلم کردن است .

تا توانی جهد در حسن عمل مبذول دار
تی بهائیت فقط الله ابهی گفتن است

قائل الله ابهی باش و با کردار نیک
این دو چون توأم کنی بینی دو گیتی روشن است

گر عمل زیبا بود چون روح باشد بهر تن
قول اگر زیبا بود بر جسم چون پیراهن است

تا کنون سفتیم در دریای معنی در قول
حالیا وقت در اعمال نیکو سفتن است

خفتگان را

خفتگان را با عمل بیدار کن ای هوشیار
قول چون افسانه گر باشد برای خفتن است

امر حکم را دلی امر حق ممنوع داشت
تا که طوق بندگی را بیند که را در گردن است

چیست فرمان بهائیت کنون ای مرد راه
جمله احکام الهی را بجا آوردن است . .

راستی و دوستی مهر و وفا صدق و صفا
هر که بیند دوست میگردد بجا نگر دشمن است

منقلب هر دل نگردد از تعالیم بها
دل مگو سنگ است و پولاد است روی و آهن است

این ظهور قدس تعلیمات روحانی دهد
روح آزاد است و کی در فکر زندان تن است

بوی جان و احکام الهی منتشر شد در جهان

شیوه اهل

شیوهٔ اهل بها چون در جهان جان دادن است

کی شود جز تیرگی حاصل ز اوهام قدیم

گلشن ادیان ز جور پیشوایان گلخن است

جامع جهل و جنایات و جنون و جنگ و جرم

راهب و دستور و آخوند و کشیش و اهرمن است

هر کجا جوئی نه بینی نور حق در غیر حق

نور حق است آنکه در ظل بهائی مسکن است

الغرض احکام اقدس شمس احکام است ولی

دیدهٔ خواهد که منظورش حقیقت دیدن است

نور تعلیم بهائی شمع وحدت بر فروخت

گرد آن هر عاشقی پروانه‌سان پیرامن است

ای جوانان همتی هنگام اقدام شماست

بین مهیا گوی و میدان تیغ تیز و جوشن است

ای دل از مردن ملولی وجد کن مسرور باش

زندهٔ عشق است (ثابت) زندگی در مردن است

اشعار آبدار اثر طبع جناب آقای ادیب بیضائی علیه بهاء الله

ما بنای کفر را زیر و زبر خواهیم کرد

هر کسی را از حقیقت با خبر خواهیم کرد

کفر دانی چیست پوشیدن بباطل روی حق

ما حقایق را بگیتی جلوه گر خواهیم کرد

طاعت خلق بغیر از خدمت مخلوق نیست

لاجرم ما خدمت نوع بشر خواهیم کرد

بار غم از دوش هر غمدیده بر خواهیم داشت

موجبات رنج و غم را بی اثر خواهیم کرد

کرد احمد گر بتالیف عرب شق القمر

ما بتالیف بشر شق القمر خواهیم کرد

ذلت از نسوان نجاست از نصاری و یهود
دور بود از ابتدا ما دورتر خواهیم کرد

خیمهٔ یکرنگی اقوام عالم را بلند
در جهان از خاوران تا باختر خواهیم کرد

بهر تعمیم معارف جانفشان خواهیم بود
هستی خود بر فن و علم و هنر خواهیم کرد

بیش از این گر دربدر میرفت علم و معرفت
ما جهالت را از ایران دربدر خواهیم کرد

همچو سقراط از پی تعدیل اخلاق عموم
حق پرستی را بدلها منتشر خواهیم کرد

این تعصب های گوناگون دینی را تمام
غرق در بحر حقیقت چون شکر خواهیم کرد

مرده ها گشتند از ما جمع معدودی ما
زنده شان بهر تقاضی مصبر خواهیم کرد

ما و بیضائی ببذل گنج تعلیم بها
هر کجا باشد گدائی معتبر خواهیم کرد

هو

گر بخرامی

هو

گر بخرامی تو با چنین قد و قامت ... هر قدمی می‌کنی هزار قیامت

گر برود جان و مال و دین و عقبی ... در ره عشقت سر تو باد سلامت

خون من و عالمی بریزد و میندیش ... گر نکشد در قیامت از تو غرامت

تا بشود روشنی ز جمال تو مرآت ... کرده دلم در سواد دیده اقامت

تا نشود خاک زیر پات سر من ... کامی و دل تا نیافت هست ز ذاتت

دعوی عشقت کنند مردم بی‌راهت ... درد دل از ناله سحرگهی ز علامت

بر نکنم مهر عشق ور دل تمام ... گر همه عالم مرا کنند ملامت

گر بزنی ور برانیم ز در خویش ... آنچه کنی تو عنایت است و کرامت

سر بنهاد در گه عطا الضعیفان ... ثوب رسالت کند عطا و امامت

حرره الراجی ذبیح الله ... المسکین ... [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

هو

بالله نستعین

هذه الاشعار من کلام العارف الکامل العالم الفاضل محمد کمال السبزواری

فی مرثیة فاطمة علیها السلام

[illegible]

[illegible] کربلا شد
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

کاری نکرده که توان باز گفتنش
ور باز گویمت نتوانی نهفتنش

وله ایضا

شاه عرب چو همره عراق از حجاز شد
شد بسته راه مهر و در کینه باز شد

ایمان بکفر و سبحه بزنار شد بدل
اسلام با یهود و حقیقت مجاز شد

[illegible]
[illegible]

خنجر در او نشسته چه [illegible] در جها
پیکان از او دمیده چه مژگان که از [illegible]

گفت این نخوت طپید نباشد حسین من
این است آنکه در بر [illegible] تا کنون

یکدم فرو نرفت که از کنار من
این زخمها به پیکر او چون رسید [illegible]

[illegible]

[illegible]

از آفتاب روشنت یار چشم خلق
اندوه هجرشان نشان تا که التهاب

زین اعتبار از دو آتش کباب شد
سوزد تب از درون و برون تاب آفتاب

گردد لغز فوت تو هم گرد شکیب و صبر
در بیتو روز و شام کنم تو توان و تاب

[illegible]

چون شام جای عترت شاه شهید شد
صبح برای روز قیامت پدید شد

عهد ستم به آل علی بار تازه گشت
پیمان غصه با دل ایشان جدید شد

آن در سیاست ماند عثمان زیاد رفت
وین شام مانده دهر بکام یزید شد

[illegible]

گفت ای امیر بد [illegible] ارزانی مکن
حق را [illegible] ازان [illegible] مکن

[illegible] بسیده [illegible] بلا [illegible]
[illegible] بحول [illegible]

[illegible] محروم [illegible]
[illegible] بیحرمان ما بخش

[illegible] ازین [illegible]
[illegible] ملا بخش

بسیار هم ناحق ازاین قوم دیده‌ام
حق [illegible] خونها بخش

ما بلاکشیّ و دعوی اسلام میکنیم
یک تن بصدق خویش در این مدّعا بخش

بیمار و نوجوان و پدر کشته و اسیر
بر حرف او بکن و ماجرا بخش

خورده است گرد زشتی ازاو رفت در بدر
زار است بر ستیزه این بینوا بخش

[illegible] امام [illegible]
[illegible] غریب نعیم [illegible]

[illegible] دار [illegible] نقام

[illegible] سالار محترم
[illegible] در فراق [illegible]

اچند دل [illegible] نونا
[illegible] دل محروم ما بخش

این [illegible]
[illegible] جواس

[illegible] حالم
[illegible] سیاه پوش

[illegible]

[illegible] کرده بدل
[illegible]

[illegible] عباس از [illegible]

[illegible] خلق

اودر [illegible] قصه یوسف بخوان بحلق
[illegible]

یک کاروان ز زن همه مردانشان قتیل
یک بوستان دروده ریاحین‌شان بداس

ان یادگار آل عبا شمع انجمن
اهل مدینه وقعه بر سان بالتماس

بر خواهش زنان میان وقایع بنمود
یعنی بیان وقعه کربلا نمود

[illegible]

جان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

دردی نماند طاقت و دل از غزا کشید — زان از تراب سرزه برآمد ز اضطراب

آمد ز زین به روی زمین پاک پیکر شش — کامد در آن سبب پاکش بسو تراب

تا بیت نقطه ... ابتدا بر رسول

قربانی حسینی ... ز خدا قبول

[illegible]

از کربلا شام چه پیمود مرحله — زان کشتگان چه مرحله بیند بدو

ان کاروان بیکس و بی زاد و راحله — حوری ز صبر بود به فرقان مرحله

چون عهد کو نبیان همه راست تا صبر

چون حشم شاهیان همه ... حوصله

[illegible]

رسید
زان نالهٔ [illegible] که آمد [illegible]
[illegible] کافر [illegible] بعالم [illegible]
با [illegible] زبان [illegible]
[illegible] ایشان [illegible]
اسلام [illegible] خون [illegible]
افغان کن [illegible]
[illegible] آغوش [illegible]
[illegible] ایشان [illegible]

بعد از نوازش برادر و با جان [illegible] ابرام
شد تازه ماتم پدر و داغ مادرم
[illegible] زینب [illegible]
الا [illegible]
سوم [illegible] زبان [illegible]
[illegible] خوردم
[illegible] طاقت [illegible]
طفل [illegible]
از کودکان کدام [illegible]
[illegible]
[illegible] زنده [illegible]

از ماسلام [illegible] صدپاره جسمی
[illegible] آواره جسمی
[illegible] فغان [illegible]
[illegible] زدوده جسمی
از خنجر [illegible]
از خواهران [illegible]
[illegible] جسمی
[illegible] آغوش [illegible]
طفل [illegible]
[illegible] جسمی
عباس تشنه کام [illegible] جسمی
[illegible]
[illegible] صلوات [illegible]
وصلی الله علی سیدنا محمد و آله الکرام
[illegible]

الله

این سکه است بگو دیر انوری [illegible]
ز [illegible] بر سر کدام [illegible]

بران سپاه عزو [illegible] بچون شهید بد بو
بار سپاه خصم بدور لوازد جام

بحالی فرق اکبر [illegible] ایشان کام
باهمه حلقا صعوبه [illegible] خصم

بر سکل عسکر [illegible] لوبیش [illegible] جام
با بر فروش بر [illegible]

بر انهزار [illegible] بلاد النسب [illegible]
با بر هزار [illegible]

[illegible] عدا [illegible]
[illegible]

[illegible] لطفاف [illegible] صبور
[illegible] طعام

[illegible] زبن داد [illegible]
زانصد [illegible] عبد النبی [illegible] شام

[illegible] جابها فدا [illegible]
[illegible]

وعون و دین [illegible]

کلیدان [illegible] عالم [illegible]
[illegible] خصم [illegible]

قران [illegible] حفظ [illegible]
بس کنند [illegible]

ایچ [illegible]
سطان [illegible]

این غزیم [illegible]
این [illegible]

خود [illegible]
دانت [illegible]

[illegible]
[illegible]

هنوز [illegible] بلا فلک [illegible] دارد
هنوز [illegible] دارد

هنوز [illegible] دارد
هنوز [illegible] دارد

هنوز [illegible] دارد
[illegible]

هنوز [illegible] دارد
عدو [illegible]
هنوز آب [illegible]

بکشی تا رشید نماند و سر زبان
شرح بلوغ صدا و بگفتگو دارد

فیلک که به پور تو جیبم [illegible]
کرد نظاره که از چشم اراده دارد

از آنکه جان [illegible] خسته [illegible] افزون دارد
زیور [illegible]

بفیض [illegible] از شهار [illegible]
دلا [illegible] ببرد دارد

دهن خنجر [illegible] نگر کجا
مکدر [illegible] شهید عرش زبان
[illegible] و صو دارد

ز مختصر بود اندوه اهل بیت رسول
وگر تمام بیان سازم الحدیث یطول

عجب که کاخ فلک از باغ بو تراب گرفت
که تا بحشر ز چشم جهان گلاب گرفت

فسرده باغ نبی باغبان دهر چرا
ز چشم بانه مگر دجله دجله آب گرفت

کجا [illegible] امینی [illegible] بکف کار
همی [illegible] اشک [illegible]

بتبراق از آن جای عقار گرفت
[illegible] و آن ز جو [illegible] انتها [illegible]

که [illegible] ز نور و [illegible] گرفت
زمانه [illegible] ز ایمان [illegible] شهید

فغان که دیده [illegible] تمام [illegible] گرفت
[illegible] فرق زاده [illegible] و آل بتول

[illegible]

هو الله

ای یاران روحانی هرچند این عبد را فرصت تحریر یگانه یگانه ولی فی الحقیقه قلم و مداد
هر دو بیگانه و هویت قلب بی بهانه کاشف حقیقت قلوب و مراتب بما فی الضمائر
و نفوس لهذا کل باید رجوع بصفحه نورانیه قلوب نمائیم تا سر مکنون مکشوف
گردد و رمز مصون مشهود آید و واضح و مبرهن گردد که هویت دل و جان بیاد
یاران در نهایت روح و ریحان امروز تسلی قلب عبدالبهاء ذکر دوستان است
و کاشف کروب این بنده بی سر و سامان تخطر روی و خوی دوستان عشق ابهی
الحمدلله مدینه عشق ابهی است و یاران در سعی و کوشش که علم اتحاد برافرازند
و از بیگانگی بیزار گشته به یگانگی پردازند الیوم امری اعظم از ارتباط و الفت و اتحاد
و امتزاج احبای الهی نه در این امر عظیم نهایت اهتمام را فرموده مجری نمایند
تا وحدت کلمه و وحدت آراء و وحدت معانی بدرجه رسد که قبول درگاه ذوالجلال گردد
و اگر فوق عالم جمع آمرا نه خواهد و [illegible] کلمة الله اول بالقای بینونت بین یاران
حضرت احدیت پردازد و عنوان کلمه کند کم کم بعتاب رسد و چنین کوشش بسهو بایه بمهد تمهید
دیگران زبان بگشایند این عنوان القاء بغضا است و اساس اختلاف و هادم بنیان ایتلاف
[illegible] نهایت دقت و مواظبت را نمائید که نفسی دیگری را مذمت ننماید [illegible] جمع [illegible]

سعو [illegible] بیان ارزاق مشتمل از حضرت [illegible] نصیحت [illegible]

و سبب رسوائی شئون ولنرایانخ کونه اوساخ بنیاد لابدای احبّای الهی عبدالبهاء
از اختلاف احبّا چنان صدمه خورده که بنیه بکلّی از دست رفته زیرا جمیع آمال
متوجّه تألیف قلوبست و توحید نفوس و اتحاد ملل عالم و اتفاق قبائل امم
دمی نیاسایم و طرفة العین راحت نجویم بجان و دل میکوشیم که احزاب
عالم در ظلّ خیمه یکرنگ درآیند در چنین حالتی چون مشاهده شود که بین نفوس
احباب کلفت است و عدم الفت ملاحظه کنید که چه حالت دست میدهد ای
احبّای از شما هواخواهیم و خوشنودیم زیرا الحمد لله طالب الفت‌اید و منجذب وحدت
و محبّت و از فضل حضرت کبریا نهایت رجا کرده که یاران ربّانی را بکلّی روحانی
نمایند و ان امواج نامتناهی یک بحر چون محیط اعظم فرماید بکلّی از بینونت
و تکلّف در میان نماند الحمد لله اشراق اشراق واحد است و تجلّی تجلّی آفتاب
واحد ملاحظه در ریاض الهی نمائید که هرچند از گل رنگی و هر گیاهی را بوئی فائح و زهرها
شکلی و هر ثمری را طعمی و هر ریاحینی را رائحه با وجود این کل سبزه و خرّم
یک حدیقه‌اند و شکوفه یک شجر و گلهای یک گلستان و اثمار یک
بوستان وحدت ریاض وحدت حیاض و وحدت فیض و وحدت
فیّاض چنان الفت و التیام داده که تنوّع سبب تزئین گشت و ا
جوهر ائتلاف شد هر شکوفه سبب رونق دیگری و هر گلی علت جلوه
دیگر

زیرا اگر الوان و اوراق و اوراد یکنوع باشد نکهتی ندارد و طراوت و
لطافتی ننماید هذا هو البیان المبین و هذا هو التوضیح الذی یبرد کل غلیل
و علیکم التحیّة والثناء ع ع

مهمان جواب

هو الله ای بندگان الهی قریب غروبست و من از کثرت کار خسته
و بی راحت و گرفتار با وجود این بذکر شما مشغولم و بیاد شما مانند
دریا پرموج و بی قرار ملاحظه نمائید که محبّت یاران چگونه عبدالبهاء را
بهیجان آورده که در چنین وقتی و چنین حالتی بنگارش نامه پرداختم
مقصود اینست که یاران الهی باید مظاهر فیض رحمانی باشند و سبب
فرح و شادمانی این بنده فانی فرح و سرور من اینست که
ببینم و بشنوم و احساس نمایم که گلستان الحمد لله در
انسانیان شمعها روشنند و گلهای گلزار گلشن رایحه روح و ریحان

منتشر است و نکهت شکوفه و ازهار بهجت بخش قلوب اهل
آفاق بصفات رحمانیه متخلّقند و باخلاق روحانیه متّصف
جوهر راستی هستند و واسطه صلح و آشتی جز رضای حقّ
آرزوئی ندارند و بغیر از جانفشانی کامرانی نخواهند خود را فدای
جمال ابهی نمودند و بتقدیس و تنزیه شهرهٔ آفاق گشته‌اند جمیع
ملل و امم در روش و سلوک و صفات یاران حیرانند و کل
بر پاکی و آزادگی و خضوع و خشوع آن نفوس شهادت میدهند
ای یاران رحمانی این عبد بها نهایت شادمانی و مسرّت دارد
ولی آرزویش چنانست که روز بروز در مراتب کمال ترقّی
نمایید هر دم بهتر شوید و هر نفس شریان تر گردید هر یک بهر جمعیّت در آیید
همانند شمع برافروزید این است سبیل روحانیان و این است روش
رحمانیان اگر انسان باین موفّق گردد روز بروز بیشتر ترقّی نماید
والّا عاقبت خسران مبین است و حسرت در نفس باز پسین از
خدا خواهم که آیات توحید گردید و نشانهای الطاف ربّ مجید

باجمیع

با جمیع طوائف عالم بنهایت مهربانی سلوک نمایید هر چه جفا بینید بر وفا بر
خیزید و هر چه خطا مشاهده کنید بدامن ستر بپوشید تا توانید مدد فکر آن باشید
که سبب نورانیت عالم انسانی شوید والّا دریای خاک عنقریب بموجی
زند و جمیع در زیر آن موج غرق و محو و نابود مگر احبّای الهی آنانکه ناظر
بافق بقا هستند و مطالع مهر و وفا ابدیند و سرمدی ربّانیند و ایزدی

وعلیکم التحیّة والثناء ع ع

هو الله ايها المقرّبون ابشروا انّ فضل ربكم لامر عظيم قد اشرق شمس البهاء بنور مبين
من مطلع رفيع منير وقد احاطت شرق الارض وغربها انوار تجلّى ربكم الرحمن الرحيم
قد انكشفت الليل البهيم والظلام الهالك بالنور الّذي طلع على الاقاليم فابتسم ثغر السماء
بنور الافراح المشرق على النفوس والارواح ونادى منادى النجاح حيّ على الفلاح وحيّ
على الفيض الموفور والنور المشهور والدخول في البيت المعمور وتلاوة الرقّ المنشور
ومشاهدة النور الظهور في الشجر المذكور فتحرّكت الافلاك وتبهّجت الارواح وانكشفت الاسرار
وشاعت الآثار وذاعت الانوار انّ ذلك لفضل من الربّ العزيز المجلى ومواهبه من
الكبير الاعظم في من افق الاقتدار وعليكم التحيّة والثناء ع ع

هذا كتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

اما بعد حمد الله على نعمائه المتضافرة والصلوة والسلام على اشرف الخلائق محمد وآله فيقول الفقير الحقير العبادي رحمه الله الغني محمد المشتهر ببهاء الدين العاملي وفقه الله تعالى للعمل في يومه لغده قبل ان يخرج الامر من يده وهذه نبذة من سوانح وجملة من لوايح قد سنح كثيرها في طريق حج بيت الله الحرام وزيارة سيد الانام عليه افضل الصلوة والسلام اثبتها في هذه الاوراق تذكرة لاخواني الاحباء الراغبين والاخلاء الطالبين وعلى الله توكلي ومنه استعيني

ايها اللاهي عن العهد القديم ... ايها الساهي عن النهج القويم

استمع ماذا يقول العندليب ... حيث يروي من احاديث الحبيب

مرحبا اى بلبل دستان سرا ... كامد از جانب جانان خبر

يا بريد الحي اخبرني بما ... قاله في حقنا اهل الحمى

هل رعوا عهد الوفا او ضيعوا ... ام على الهجر استمروا واعرضوا

مرحبا اى پيك فرخ فال ما ... مرحبا اى مايه اقبال ما

مرحبا اى عندليب خوش نوا ... فارغم كردى ز قيد ماسوا

آی نواهای تو نار موصلی ... وز بهر بسندم هزار شکلی
مرحبا ای هدهد شهر صبا ... مرحبا ای پیک جانان مرحبا
مرحبا ای طوطی شکر شکن ... قل فقد اذهب عن القلب الحزن
باز گو از نجد از یاران نجد ... تا در و دیوار را اری بوجد
باز گو از زمزم خیف و منا ... وا رهان جان را ز غم دل از عنا
باز گو از مسکن و مأوای ما ... باز گو از یار بی پروای ما
آنکه از ما بی‌سبب افشاند دست ... عهد را ببرید و پیمان را شکست
از زبان آن نگار تند خوی ... از پی تسکین دل حرفی بگوی
یاد ایامی که با ما داشتی ... گاهی خشم از ناز و گاهی آشتی
ای خوش آن دوران که گاهی از کرم ... در رهی مهر و وفا میزد قدم
شب که بودم با هزاران کوه درد ... سر بزانوی غمش بنشسته فرد
جان بلب از حسرت گفتار او ... دل پر از نومیدی دیدار او
آن قیامت قامت پیمان شکن ... آفت دوران بلای مرد و زن
فتنهٔ دوران آشوب زمان ... خانه سوز صد چه من بی خانمان
از در م نا گه درآمد بی‌حجاب ... لب گزان از رخ برافکنده نقاب
کاکل مشکین بدوش انداخته ... وز نگاهی کار عالم ساخته
گفت ای

گفت ای شیدا دل محزون من ... ای بلاکش عاشق مفتون من
کیف حال القلب فی نار الفراق ... گفتمش والله حالی لا یطاق
یکدمک بنشست بر بالین من ... رفت با خود برد عقل و دین من
گفتمش کی بینمت ای خوش خرام ... گفت نصف اللیل لکن فی المنام

فی تضییع الاوقات و الندامة علی صرف العمر فیما لا ینفع فی یوم القیمة

قد صرفت العمر فی قیل و قال ... یا ندیمی قم فقد ضاق المجال
واسقنی تلک المدام السلسبیل ... انها تهدی الی خیر السبیل
هاتها صهباء من خمر الجنان ... دع کاسا واسقنیها بالدنان
ضاق وقت العمر عن آلاتها ... هاتها من غیر عصر هاتها
قم ازل عنی بها رسم الهموم ... ان عمری ضاع فی علم الرسوم
علم رسمی سر بسر قیل است و قال ... نه از آن کیفیتی حاصل نه حال
طبع را افسرده گی بخشد مدام ... مولوی باور ندارد این کلام
ز آن نگردد بر تو هرگز کشف راز ... گر بود شاگرد تو صد فخر راز
گر کسی بی‌سلک او عمر و دهی ... پنج روزی مانده بی‌شبهه یقین
تو در این یک هفته مشغول کلام ... علم خواهی گشت ای مرد تمام
طب و فقه یا نحو یا طب یا نجوم ... هندسه یا رمل یا اعداد سوم

علم نبود غیر علم عاشقی　　ما بقی تلبیس ابلیس شقی
سینه خالی زهر کلوخان　　کهنه انبانی بود پر استخوان
دل که فارغ شد ز عشق آن نگار　　سنگ استنجای شیطانش شمار
این علوم این خیالات و صور　　فضلهٔ شیطان بود بر آن حجر
تو بغیر علم عشق دل منی　　سنگ استنجای شیطان میدهی
شرم بادت زانکه داری ای دغل　　سنگ استنجای شیطان در بغل
لوح دل از فضلهٔ شیطان بشوی　　ای مدرس درس عشقی هم بگوی
چند چند از حکمت یونانیان　　حکمت ایمانیان را هم بخوان
دل منور کن بانوار جلی　　چند باشی کاسه لیس بوعلی
سرور عالم شه دنیا و دین　　سؤر مؤمن را شفا گفت ای حزین
سؤر رسطالیس و سؤر بوعلی　　کی شفا گفته نبی مرسلی
سینه خود را برو صد چاک کن　　دل از این آلودها پاک کن
هر که نبود مبتلای ماهروی　　اسم او از لوح انسانی بشوی
کل من لم یعشق الوجه الحسن　　قرب الجل الیه والرسن
یعنی آنکس را که نبود عشق یار　　بهر او پالان و افساری بیار
یاد دارم دوش آن مرد عرب　　وه چه خوش میگفت در روز طرب
ایها القوم الذی فی المدرسه　　کلما حصلتموه وسوسه

فکرکم

فکرکم ان کان فی غیر الحبیب　　ما لکم فی النشاة الاخری نصیب
فاغسلوا یا قوم عن لوح الفؤاد　　کل علم لیس ینجی فی المعاد
فاخلع النعلین یا هادی النعیم　　انها نار اضائت للکلیم
ساقیا یک جرعه از روی کرم　　بر بهائی ده از آن جام قدم
تا کند خوش بسته مندار را　　هم بچشم یار بیند یار را

فی قطع العلائق　　والفرقة عن الخلائق

هر که را توفیق حق آمد دلیل　　عزلتی بگزید رست از قال و قیل
عزت اندر عزلت آمد ای فلان　　تو چه جویی ز اختلاط این و آن
پا مکش از دامن عزلت بدر　　چون گدایان چند گردی دربدر
گر ز دیو نفس میجویی امان　　رو نهان شو چون پری زین مردمان
از حقیقت چون نگشاید دری　　رو مجازی مرهمان تا نگذری
گر تو خواهی عزت دنیا و دین　　عزلتی از مردم عالم گزین
چون مشرف دار همه مستور شد　　لاجرم از پای تا سر نور شد
اسم اعظم چونکه کس نشناسدش　　سروری بر کل اسما بایدش
تا تو نیز از خلق پنهانی همی　　لیلة القدری و اسم اعظمی
رو بعزلت ای بقرد ای مرد　　از جمیع ماسوی الله باش فرد
عزلت آمد گنج مقصود ای حزین　　لیک اگر با زهد با علم است قرین

علم و زهد ار مجتمع نبود بهم | کی توان زد در ره عزلت قدم
عزلت جاهل عین علت ان زلیست | ور بود بی زاد زهد ان علتیست
زهد چه بود از همه پرداختن | جمله را در راه اول باختن
علم چه بود انکه ره بنمایدت | زنگ گمراهی ز دل بزدایدت
این هوسها از سرت بیرون کند | خوف و خشیت در دلت افزون کند
خشیة الله را نشان علم دان | انما یخشی تو در قران بخوان
سینه را زان خوف علم اباد کن | رو حدیث لو علمتم یاد کن

فی ذم العلماء المشتبهین بالامراء

علم دین از فقر یابد ای پسر | نه ز باغ و راغ و اسب و گاو و خر
مولوی را هست دایم این گمان | کان بیابد دین ز اسباب جهان
نقص علم است ای جناب مولوی | حشمت مال و منال دنیوی
قاقم و خز چند پوشی چون شهان | مرغ و ماهی چند سازی زیب خوان
خود بده انصاف ای صاحب کمال | کی شود اینها مهیا از حلال
ای علم افراشته در علم و دین | از چه شد ماکول و ملبوست چنین
چند مال شبهه ناک اری بکف | تا که باشی نرم پوش و خوش علف
عاقبت سازد ترا از دین بری | ان تن اسانی و این تن پروری

لقمه

لقمه کان از طریق مشتبه است | خاک خور خاک بر ان دندان منه
کان ترا در راه دین مفتون کند | نور عرفان از دلت بیرون کند
لقمه نانی که باشد شبهه ناک | در حریم کعبه ابراهیم پاک
گو بدست خود نشاند تخم ان | ور بگاو چرخ کردی شخم ان
ور مه نو در حصادش داس کرد | ور بسنگ کعبه اش دست اس کرد
ور بباد زمزمش کرد عجین | مریم اش پیکری از حور عین
ور بخواندی بر خمیرش بعد از ان | فاتحه با قل هو الله احد
ور پزی از شاخ طوبی اتشش | ور بدی روح الامین هیزم کشش
ور تو بر خوانی هزاران بسمله | بر سر ان لقمه پر ولوله
عاقبت خاصیتش ظاهر شود | نفس از ان لقمه ترا قاهر شود
در ره طاعت ترا بیجان کند | خانه دین ترا ویران کند
در ره دین گر بود امید راه | چاره خود کن که دینت شد تباه
از هوس بگذر رها کن کش فش | پا ز دامان قناعت در مکش
گر نباشد کسوت اطلس ترا | کهنه دلقی ساتر تن بس ترا
ور مزعفر نبودت با قند و مشک | خوش بود نان فطیر و نان خشک
ور نباشد شربتی از زر ناب | با کف خود هم توانی خورد اب

ور نباشد مرکب زرین لگام … میتوان هم زد بپای خویش گام

ور نباشد دورباش از پیش و پس … دورباش نفرت خلق از تو بس

ور نباشد خانهای زرنگار … میتوان بردن بسر در کنج غار

ور نباشد فرش ابریشم طراز … با کهنه حصیر مسجد بساز

ور نباشد شانه از بهر ریش … شانه بتوان کرد با انگشت خویش

هر چه بینی در جهان دارد عوض … در عوض گردد ترا حاصل غرض

بی عوض دانی چه باشد در جهان … عمر باشد عمر قدر او بدان

فی مذمة غرور منصب اشارة الی قوله تعالی [illegible]

ابدلوا الاد و احکم یا عاشقین … ان تکونوا فی هوانا صادقین

گر همی خواهی حیات عیش خوش … گاو نفس خویش را اول بکش

در هوای کس نشادان جان … رو عوض بین دیگر بود بخوان

بر چمن گشتی رسان حاصل … دو نفس برق بهاری تکن

نه بتر ایام جهانی شتاب … بهر وفا یک درنگ نمود شتاب

عمر از شیشه گذشت بیشمر … کت نگار ابر بهار ار بهو

حالیا ای عندلیب خوش مقال … ساز کن افغان و بگشا پر و بال

چون نکو دی ناله در فصل بهار … در خزان بادی قضا کی نیهاد

تا کرد المنتی زبانت را نسود … توبه ات لیکن گناهت نقد بود

غرق دریای گناهی تا بکی … در معاصی روسیاهی تا بکی

جد تو آدم بهشتش جای بود … قدسیان کردند بهر او سجود

یک گنه چون کرد گفتندش تمام … مذنبی مذنب برو بیرون خرام

تو طمع داری که با چندین گناه … داخل جنت شوی ای روسیاه

فی تاویل قول النبی صلی الله علیه و آله حب الوطن من الایمان

ایها الموسوم فی قید الذنوب … ایها المحروم من ستر الغیوب

لا تقم فی اسر لذات الجسد … انها فی جیدها حبل من مسد

قم توجه شطر اقلیم النعیم … واذکر الاوطان والعهد القدیم

گنج علم ما ظهر مع ما بطن … گفت از ایمان بود حب الوطن

این وطن مصر و عراق و شام نیست … این وطن شهریست کاو را نام نیست

زانکه از دنیاست اوطان تمام … مدح دنیا کی کند خیر الانام

حب دنیا هست راس هر خطا … از خطا کی میشود ایمان عطا

ای خوش آنکو یابد از توفیق بهر … کاورد رو سوی او بی نام شهر

تو درین اوطان غریبی ای پسر … خو بغربت کرده خاکت بسر

ان قدر در شهر تن ماندی اسیر … کان وطن یکباره رفتت از ضمیر

دو بنا از جسم و جان انشاد کن　　موطن اصلی خود را یاد کن
تا بکی ای شاهباز پر فتوح　　باز مانی دور از اقلیم روح
تا بکی ای هدهد شهر سبا　　در غریبی مانده باشی بسته پا
جهد کن این بند از پا باز کن　　بر فراز لامکان پرواز کن
تا بکی در چاه طبعی سرنگون　　یوسفی یوسف بیا از چه برون
تا عزیز مصر ربانی شوی　　وارهی از جسم و روحانی شوی

فی بیان البلایا والمحنة فی هذا الطریق والکثیرة لکنها علی المحبة یسیرة

فی طریق العشق انواع البلا　　ایها القلب الحزین المبتلا
لکن محب العشوق الممتحن　　لا یبالی بالبلایا والمحن
سهل باشد در ره فقر و فنا　　گر رسد تن را تعب جان را عنا
گنج راحت دان اگر شد خطب بزرگ　　گرد گله طوطیای چشم گرگ
کی بود در راه عشق آسودگی　　سر بسر درد است و خون پالودگی
تا نسازی بر خود آسایش حرام　　کی توانی زد براه عشق گام
غیر ناکامی درین ره کام نیست　　راه عشق است این ره حمام نیست
نیست جز تقوی درین ره توشه　　نان و حلوا را بهل در گوشه
نان و حلوا چیست جاه و مال تو　　باغ و راغ و حشمت و اقبال تو

نان و حلوا چیست فرزند و زنت　　کاو فتاده همچو غل در گردنت
نان و حلوا چیست این طول امل　　وین غرور نفس و علم بی عمل
نان و حلوا چیست گویم با تو فاش　　این همه سعی تو از بهر معاش
چند باشی بهر این حلوا و نان　　زیر منت از فلان و از فلان
بود این حلوا و نان آرام تو　　شست از لوح توکل نام تو
هیچ بر گوشت نخورده ای لئیم　　لفظ الرزق علی رب الکریم
رو قناعت پیشه کن در کنج صبر　　تا خود کی ار رسد آن نیم گیر
عابدی در کوه لبنان بد مقیم　　در بن غاری چو اصحاب الرقیم
روی دل از غیر حق برتافته　　کنج عزلت عزتی دریافته
روزها می‌بود مشغول صیام　　یک تهی می‌رسیدش وقت شام
بر همین منوال حالش می‌گذشت　　نامدی زانگونه هرگز سعی خشت
از قضا یک شب نیامد آن رغیف　　شد ز جوع آن پارسا زار و ضعیف
کرد مغرب را ادا وانگه عشا　　دل پر از وسواس در فکر غذا
بس که بودش بهر قوتش اضطراب　　نه عبادت کرد عابد شب نه خواب
صبح چون شد زان مقام دلپذیر　　بهر قوتی آمد آن عابد بزیر
بود یک قریه بقرب آن جبل　　اهل آن قریه همه گبر و دغل

عابدی در کوه لبنان

عابد آمد بر در گبر ایستاد گبر او را یک دو نان جو بداد
بستد آن نان را و شکر او بگفت وز وصول طعمه اش خاطر شکفت
کرد آهنگ مقام خود دلیر تا کند افطار با خبز شعیر
در سرای گبر بد کوکین سگی گشته از جان استخوانی و رگی
پیش او کز خط پرگار کشی شکل نان بیند بمیرد از خوشی
بر زبان گر بگذرد لفظ خبز خبز بیند از درون خوش شود سیر
زان دو نان عابد یکی پیشش فکند پس روان شد تا بیابد نان گزند
سگ بخورد آن نان و از پی آمدش تا مگر یار دگر اندازدش
عابد آن نان دگر دادش روان تا که باشد بازش از وی در امان
کلب خورد آن را و از دنبال مرد شد روان روی خود واپس نکرد
همچو سایه از پی او میدوید عفعفی میکرد و رختش میدرید
گفت عابد چون بدید این ماجرا من سگی چون تو ندیدم بی حیا
صاحبت غیر از دو نان چیزی نداد وان دو نان خود بستدی وانگه نهاد
دیگرم از پی دویدن بهر چیست وین همه رختم دریدن بهر چیست
سگ به نطق آمد که ای صاحب کمال بی حیا من نیستم چشمی بمال
هست از وقتی که من بودم صغیر مسکنم ویرانهٔ این گبر پیر

کوچه اش را شبانی میکنم خانه اش را پاسبانی میکنم
گاه گاهم نیم نانی میدهد گاه مشت استخوانی میدهد
گاه غافل گردد از اطعام من وز تغافل تلخ گردد کام من
هفته هفته بگذرد کاین ناتوان نه ز نان یابد نشان نه ز استخوان
چونکه بر درگاه او پرورده ام رو بدرگاه دگر ناورده ام
هست کارم بر در این پیر گبر گاه شکر نعمت او گاهی صبر
تا قمار عشق با او باختم جز در او من دری نشناختم
بگذرد بسیار بر من صبح و شام لا اری خبزا ولا القی الطعام
تو که یک شب نامدی نانت بدست در بنای صبر تو آمد شکست
از در رزاق رو برتافتی بر در گبری روان بشتافتی
بهر نانی دوست را بگذاشتی کرده با دشمن او آشتی
خود بده انصاف ای مرد کهن بیحیاتر کیست من یا تو ببین
مرد عابد زین سخن مدهوش شد دست خود بر سر زد و بیهوش شد
ای سگ نفس بهائی یاد گیر این قناعت را ز سگ آن گبر پیر
بو که از صبر بگشاید دری از سگ گبری کمین کبران کمتری

فی ذم اهل الریاء والتدلیس الذین هم اعظم جنود ابلیس

نان حلوا چیست ای شوریده سر / متقی خود را نمودن بهر زر

دعوی زهد از برای عز و جاه / لاف تقوی از پی تعظیم شاه

تو پسندیدی که این لاف دروغ / هر کنافتد نان حلوایست بی فروغ

خورده بینا شد درین عالم بسی / واقف اندر کار و بار هر کسی

با همه خودبینی و کبر و منی / لاف تقوی و عدالت میزنی

سر بسر کار تو در لیل و نهار / سعی در تحصیل مال و اعتبار

دین فروشی از پی نان حرام / مکر و حیله بهر تسخیر عوام

خوردن مال یتیمان و زرق و شید / کاهی خدمت عمرو کاهی خدمت زید

وین عدالت با وجود این صفات / هست دایم بر قرار و بر ثبات

بر سرش داخل نگردد در لبیس / این عدالت هست کوه بوقبیس

می نیابد اختلال از هیچ چیز / چون وضوی محکم بی بی تمیز

نام او بی بی تمیز خالداد / در نمازش بود در غیبت بیشماد

با وضوی صبح خفتن میگذارد / نامرادان را بسی دادی مراد

گر نشد خالی دواتش از قلم / بر مراد هر کسی میزد قدم

در مصاحبت اوباش زود بود / دایما طاحونه اش در کود بود

[illegible] ... در ...

ازنه

ازنه هر کس که بر جستی بناز / میشدی فی الحال مشغول نماذ

کفت با او رندکی بنت زنن / حیرتی دارم ازین کار تو من

زین جنابتهای پی در پی که هست / هیچ ناید در وضوی تو شکست

نیت و آداب این محکم وضو / بکو از روی کرم با من بکوی

کاین وضو از سنک و روی محکم ترست / این وضو بنود سد اسکندرست

فی ذم اصحاب التدلیس الذین همتهم مجرد اظهار الفضل بالتدلیس

نان حلوا چیست این تدلیس تو / کان بود سرمایه تلبیس تو

بهر اظهار فضیلت هر که / ساختی افشا دری اندر مهلکه

تا که عامی چند سازی رام خود / با صد افسون آوری در دام خود

چند بکشایی سر انبان لاف / چند بنمایی کزاف اندر کزاف

نه فروعت محکم آمد نه اصول / شرم بادت از خدا و از رسول

اندرین ره چیست دانی غول تو / این ریاء درس نا معقول تو

درس اگر قربت نباشد زان غرض / لیس درس انه بئس المرض

اسب دولت بر فراز عرش تاخت / آنکه خود را زین مرض آزاد ساخت

ذم فی تمنیهم بجمیع اسباب الدنیا المعرضین عن تحصیل اسباب الآخرة

نان حلوا چیست اسباب جهان / کافتخاران کهانست و مهان

انکه از قرب خدا دوری کنید   انکه از راه هدی کوری کنید

انکه خود را در سر او باختی   از ره تحقیق دور انداختی

تلخ کرد این نان و حلوا کام تو   برد یکسر رونق اسلام تو

بر کن این اسباب از بیخ و بن   کون غم در پای اتش قطع کن

اتش اندر زن درین حلوا و نان   وارهان خود را ازین بار گران

جمله سعیت بهر دنیای دنیست   بهر عقبی بی خدا این سعی چیست

در ره او موشکافی ای شقی   در ره این کند فهم و احمقی

انچه از ره وی ارجان و دل   ازپی این مردی چه خر بکل

[illegible]

حکایت سوال بعض العارفین مریض مسرفین عن غرض سعیه فی تحصیل

عارفی از منعمی کرد این سوال   کای ترا دل در پی مال و منال

سعی تو از بهر دنیای دنی   تا چه مقدار است ای مرد غنی

گفت بس ولست از حد شمار   کار من اینست در لیل و نهار

عارفش گفت اینکه بهرش در تکی   حاصلت زو چیست گفتا اندکی

انچه مقصود است ای روشن ضمیر   بر نیاید زان کمی عشر و عشیر

گفت عارف انکه هستی روز و شب   از پی تحصیل ان در تاب و تب

شغل او را قبله خود ساختی   عمر خود را بو سرا و باختی

انچه

واصل

انچه رو و میخواستی حاصل نشد   مدعای تو از و حاصل نشد

چون شود چیزی از ان حاصل ترا   من نگویم خود بگو این نکته را

فی ذم تقرب الملوک مع انه یوجب الخرابط فی مسلک اهل سلوک

نان و حلوا چیست دانی ای پسر   قرب سلطانست قرب الحذر

میبرد هوش از سر و از دل قرار   الفرار از قرب سلطان الفرار

فرخ انکو خوش همت زان بتافت   کام از این حلوا و نان شیرین نیافت

قرب سلطان افت جان تو شد   پای لغزنده ایمان تو شد

چه بود یاد از احوال صعلوک   کاین همه بازی بتعظیم ملوک

جرعه از بحر قران نوش کن   اینکه اکثر گفته را گوش کن

حکایت المتعبد الذی کان قوته العلف لیامن علی دینه من التلف

نوجوانی از خواص پادشاه   میشدی با حشمت و تمکین براه

دل ز غم خالی و سر پر از هوس   جمله اسباب تنعم پیش و پس

بر یکی عابد بر ان صحرا گذشت   کو علف میخورد چون اهوی دشت

نوجوان سوی شه خرامید و بگفت   کای شده با وحشیان در قوت جفت

سبز گشته چون زمرد رنگ تو   چو نکه نابد جز علف در چنگ تو

شد تنت چون عنکبوت از لاغری   چون کنون نان چند در صحرا چری

پیر گفتش کای جوان نامدار   گر بود از خدمت شاه افتخار

گر حرص تو بر خیزد ز علف … می نشد عمرت دران خدمت تلف

فی ذم المتکلبین فی مناصب الدنیویة الملحوظا لو اهیة الدنیة

نان حلواچیست ای فرزانه مرد … منصب دنیاست کز جان نکرد

کیمیا کاین باندست و دهان … دور اساید نه بینی در جهان

منصب دنیا بنزد اهل حکم چیست … من بگویم با تو یک ساعت بایست

آنکه بند دو ره حق پای مرد … آنکه سازد کوی حرمان جای مرد

آنکه نامش مانده بد نامی است … آنکه کامش بر بسر نا کامی است

آنکه هر ساعت نهان از خواص علم … کاسه زهرت فرود برد بکام

بر سر آنکه هر هوان نیا ن … چند خواهی بود لوذان و طپان

منصب دنیاست ای صاحب فنون … آنکه گردت این چنین خوار و زبون

منصب دنیاست ای نیکو نهاد … آنکه داده خرمن عمرت بباد

ای خوش آن مقبل که ترک دین نکرد … هیچ از این حلوا دهن شیرین نکرد

نان حلوا چیست قیل و قال تو … دین ز بلا برداری حال تو

فی ترغیب حفظ اللسان الذی هو احسن اوصاف الانسان

کوش تا یکسال فرو بند از مقال … هفته هفته ماه و ماه سال و سال

صمت عادت کن که از یک گفتنت … میشود زنار این تخت الحنک

ای خوش آنکو دفت حرص و کورت … بسته دل در یاد حی لا یموت

خاموشی باشد مقام اهل حال … کو بجنبانند لب کودند کلال

دو

دو نشین خاموش چندان ای فلان … تا [illegible] شود نطق و بیان

چند با این ناکسان نوفروغ … بانی بیمایی دروغ اندر دروغ

وا دهان خود را این هم محبتان … جمله بیهتا بند دین تو کتان

هست نیکانت اندر نبود صبر … پای ادهم صحبتان بد بکین

فی ذم التشبیه بالفقراء والمساکین وهو من زمرة الاشقیاء والهالکین

نان حلوا چیست این اعمال تو … جبه پشمین ردای شال تو

این مقام فقر خورشید اقتباس … کی شود کمی ز اد لباس

زین ردا و جبه ات ای کج نهاد … این دو بیت مثنوی امد بیاد

ظاهرش چون گور کافر پر حلل … وندرون قهر خدای عز و جل

از برون طعنه زنی بر بایزید … وز درونت ننگ میدارد یزید

دو بسوز این جبه با پالس … دین خصا وین شانه وین مسواک

فی ذم الاشارة الی فوائد الشرع ما عمل یلیق لخاطر بادات و طاعات حنبل و عمل اهل العبادة فیها

نان حلوا چیست ای نیکو سرشت … این عبادتهای تو بهر بهشت

نزد اهل دل بود دین کاستن … بر عبادت مزد از حق خواستن

در صحبت عابد تدبیر خضر … از کلام شاه مردان یاد گیر

چشم در اجر عمل از کور است … طاعت از بهر عمل مزدور است

خادمان کی مزد کیوند ایکرم … خدمتی با مزد کی دارد شکرم

عابدی کو اجرت طاعات خواست … کنج عبادت کی کنی تا شود داست

تا بکی بر مزد داری چشم تیز … مزد از این بهر چه خواهی ای عزیز

گر تو با فضل و لطف با منی	از برای حق تو خود را مزن
باهم الوده کی شد وقت نکاست	بر ندیدت نثر ببخش منت کو دکات
فی شوق الانقطاع عن التعلق دار الغرور والمیل الی دار السرور فی مجاورة الطهور
یا ندیمی ضاع عمری فی القضاء	قم لاستدراک وقت قد مضی
واعطنی کاسا من الخمر الطهور	انها مفتاح ابواب السرور
خلص الارواح من قید الهموم	اطلق الاشباح من اسر الغموم
کان در دیر ترا نیز وسوسه	دل گرفت از خانقاه و مدرسه
نه در خلوت کام بودم نه ز بیر	نه ز مسجد طرفی بودم نه ز دیر
اسق قلبی ایها الساقی الرحیم	بالتی تحیی بها العظم الرمیم
خمرة من نار موسی نورها	دنها قلبی و صدری طورها
دایها ادمان ایام الشباب	من یذق منها عن الکونین غاب
قم ولا تمهل فان الصبح لاح	والثریا غربت والصبح الدیک صاح
یا مغنی قم فان العمر ضاع	لا یطیب العیش الا بالسماع
واد رعنی من احادیث الحبیب	ان وقتی من سواها لا یطیب
واطربنی ذکر ایام الفراق	ان ذکر البعد مما لا یطاق
ثم ذکرنی باشعار العرب	کی یتم الحظ فینا والطرب
وافتتح منها بنظم منتخب	قلته فی بعض ایام الشباب
قد صرفت العمر فی قیل وقال	یا ندیمی قم فقد ضاق المجال

٤

ثم زمزم لی باشعار العجم	کی یریح الروح من بیم الندم
بشنو از نی چون حکایت میکند	در ضرابیه شکایت میکند
قم وخاطبنی بکل الالسنه	عل قلبی ینتبه من ذی السنه
انه فی عقله من حاله	خابط فی قیله مع قاله
کل آن جالب قید احد ید	قائلا عن جهله هل من مزید
انه فی الغی قد ضل الطریق	هایم من سکره لا یستفیق
عاکف دهرا علی اصنامه	فهزه الکفار من اسلامه
کم انادی وهو لا یصغ التناد	والفوادی والفوادی والفواد
یا بها ی اتخذ قلبا سواه	فهو ما معبوده الا هواه

تمت المثنوی للشیخ البهاء الدین العاملی ... ١٢٧٩

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

وله ایضا

[illegible]

با اوره مقاتل بسمود ناکسی
کرد زیاد بود یا به مقابله

بعد از شهادتش بتر از لرزه خاک
چنان ز غصه دشمن دلا فرو نبرد

چنان حاج کابد از به قربان بهر وله
سودی ندارد ... آشوب ... زلزله

جفنم دلش صبر کاه زخم نگارها
از جفای آل فاطمه شد صفای کربلا
تحفها کز اشتند دران فرغ زارها
افزون جان گروه که سبط رسول را
الصبا حنوط [illegible] از غبارها
وزنیکه بران تن نجم جان نثارها
پاکی کرده ازین ستم ابر بهارها
هم آنکه ناکرده دان نیکر لطیف
صد پاره همچو گل شدن از تیغ خارها
زان بی کسی که نواز آسیب تیغ و تیر

از بهر ملک و جاه بکشتند سروری
کان جاه جاهها شود ان ملک جارها

کبیرم حسین سبط رسول خدا نبود
کبیرم که نور دیدهٔ خیر النسا نبود

کبیرم یکی ز زمرهٔ اسلام بود و بس
از مسلم این ستم عثمان سزا نبود

کبیرم امت ضعیف که نقش مباح بود
نه بر نزر کس از قفا بود
یکی دران بیابان بجز اشنا نبود
ابطال امت و بیگانگان دین
آوز قدر بور که مصطفی نبود
کبیرم نبوت [illegible] و محرم علوم
آوز کرد از زبان نبود
کبیرم جلد [illegible] ازین راه بد
برحق کافر [illegible] عدو [illegible] بود
کبیرم برم غضب [illegible] ز بانو فاسر

کبیرم جهنم چنین آل عبا نبود
آتش گرفت [illegible] عرش [illegible] بنمند
هرگز بانی [illegible] که نوکر از رضا نبود
با دشمنان ز دین بجز از رسول نبود
گیرم چه جرم او وعم کربا نبود
گیرم نبود عزت او عزت رسول
ان بیکه [illegible] خبیث جهانی نبود
ان بیکه در [illegible] کو دود [illegible] زار نند
دینی [illegible] و حکمت حیا نبود
ای [illegible] که از همرهان زار

ترسم ز طعن و سرزنش دشمنان دین
گر گویم از جفای تو با سرور [illegible] دین

از چار سو عدو چه [illegible] علی و راه چاره اش
چندراه بازگشتی بشرح بیاره اش

چون آفتاب یکتنه آمد برزمگاه
زخم سنان و تیر فزون از ستاره اش

افکاران کند کردل الامد رخاره اش
بانند برادرم حسن و نام ان حسینی
رخ از آب ناخن آزه [illegible] پاره اش
بانند [illegible] مادرش [illegible] دختر رسول
الکند آفتاب [illegible] نور [illegible] پاره اش
با [illegible] از [illegible] عالمین
شاهی که [illegible] نمر [illegible] از [illegible] اش
کفت [illegible] چون او [illegible] مصطفی است
بیکیک ستاره کرد [illegible] شماره اش
استاده بین [illegible] قوم [illegible] بارش

وین زیبا بیت ز ترکی که زبان کو نوازه عرش نیلی چون
مجنون ز نام کشید خوش ز نامه تا اکا کنده حجرا
وجد ز نغمه ترکی بیت غیبت قضا وارد [illegible]
همه [illegible] ز ورد آن ۵۰۶ [illegible]
ز این جنس بار بلو نیلی یار [illegible]
که بو بند دایم غم تو وار [illegible] یاری بی

و زنده شوق خونین [illegible] نامه رسید
چلنم زاده که باز زان عرفان ناکاه رسید
عشق دلخواه شد و زلف ناکاه رسید
ز از جهان علم عشق [illegible] رسید
[illegible]
ز ان کلک یاد دادم [illegible]
ز ان کوهر [illegible]
[illegible]
که بلا جنبش کنم ضبط که از تیغ کذشت
آه بلا بس کنم جنبش [illegible] کذشت
روز آسوده که عرش [illegible]
[illegible] رسید
زیبا [illegible] ز ان باغ [illegible]
ز ان کلک [illegible]
که [illegible]
۵۰۶ [illegible]
کرار

که از کلک [illegible] مینکفم
کلکش [illegible]
سنکین [illegible] نم [illegible]
ولا ان بکلی [illegible] که علا [illegible]
ای کلکش [illegible]
در این کلکش [illegible] کوهر [illegible]
که [illegible]
نکاه [illegible] کوهری [illegible]
سکان [illegible]
نکند [illegible]
شهی [illegible]
نباض دل [illegible]
که [illegible]
کرم [illegible]

کنم کوهر صحی بحرین نبوت با ولایت را
نر محجان [illegible] لولو حسن حسین جو هم
دو محجان نبی دو کوشوار عرش [illegible]
کر ان [illegible] نشان [illegible] همه آیات قرآن را

[illegible] کوهر بی
[illegible] خاک [illegible]
[illegible] بی
[illegible]
[illegible] عمر [illegible] تامل کن
[illegible] اولاد پیمبر بی

ویره‌لی که ازهر نفس صور سرافیله کاه آمد
حسبنا الله که حجر بوسه کاه مصطفی نور

چه آذرخانه‌ای زیبا دکورن جان آذریی
زیر کافر ابد اخترنشی نخجیر بخجیر بی

در اول آذر آذرتوت مهر طرد وع الامی آمد
عیاش با جام آسمان برات عربانی

ازاو آسیها بر یکلوب هر اراهر بی
زیرچار زبانان اموج برزخ زه معجزی

لعاب عنکبوتان روا باب جهالتله
آکرد دار اسرار ایله بستان ازمنا سخن ایشنو

طناب شهر سیمرغ درسی غضنفر بی
حدیث کل زبلبل قصه‌دان زینها رایشنو

آکر دین فاش زخواب سخن با لوش ان دارد
زعدوا نما عالف بند بر بازوت حیدر بی
فراز یدک اادم ارشد

جکرپاره شکنز مهر بر و رد و دراغوشی
سبحان چنگ جاص خاص مسلم اولم

جکرصدپاره اش زالماس قوم کینه پروردی
شخت ازین دولت جاوید

بولدی

بولکوزونندا کمر ان اولدی اهل عرشی کردر
دریغ ان نخجیر کامد همروان عرشی کیا ایتم

همه سوزودها ارزهرایله سوکیتیالر
زیانی بنز مفعوض فریت سوفار اوتیت آید

همه تولش بیا بیچون اوزانش ویادم
برازکار از ابری باعث تیغ عالم

خلافت بوخاص حابدارنوا رانب
بیان فرض کافر فرض مسلم ایرنقص بی

جکودیم ز فرض براو الادریا اریح عالم قلم
بیان فرض ناسود احد در کوکوه همیم

جهانا و بعضی نخیم یا الع واردوبنیدار
جو اخترنهان ناسود احد در کو مسلم

کریز الزنا ایالافرود دواز الاعلم ایله
دنی بر دجله بخون زاندیغ از ایلریم

هم ازخوینی بنزدولت عبدوا عزنا بله
خونی بی خلطه کاب یکنیا تیش دجله

سکر کوهر از کها خوبنی ورقبیدخانم
زخمی طفلکان یکیا اراسلان ایشنس

ابان خوارکه مسلم کافرایلیا
دولاکافر کندارهیچ ایکیرد

سیرایدر سوکه زان ماتنده کام از روانحبر ایرد
مکه ترقیلسه مسلم زنا ابن خوش عز ایرد

بولدی

مگر هیچ [illegible] ظلم [illegible] مسلم [illegible] طفلان [illegible]
چه سازد [illegible] طفلکان [illegible] بشنید [illegible]
[illegible] زبان [illegible] بلبل [illegible]
مگر کان [illegible] بر [illegible] کرد
مگر دختر زهرا [illegible] جام [illegible] کرد
مگر یاران [illegible] صف
مگر [illegible] بر [illegible] ابن [illegible]
مگر [illegible] نبی عباس [illegible] کرد
[illegible] عباس [illegible] کرد
ولی منجوب [illegible] شفیع عاصیان [illegible]
که در [illegible] مخدره [illegible]
مگر [illegible] خصم [illegible] کرد
[illegible] بالین [illegible] آمد
سر [illegible] ظلم [illegible]
[illegible] آمد
مگر [illegible] ماتم [illegible] آمد
[illegible] کرد
[illegible]

۲۱

6

هزار و [illegible] صد و [illegible] از [illegible]
[illegible] از نبی آمد
[illegible] جم [illegible]
مگر [illegible] آمد
[illegible] آمد
[illegible] ایمان
[illegible] آمد
[illegible] آمد
[illegible]
ولی ظلم [illegible] کرد [illegible]
دریغ از [illegible]
دریغ از [illegible]
دریغ از [illegible]
دریغ از [illegible]
دریغ [illegible]
[illegible]

تتمه

کر کار در رفتی بپیغام هر آن کر ماه
زرافتی کی بود فرزند کشتی قرز بیغامش

پدر از خون حنی ختن آید
پسر از تشنه لبی نوشند آب از خنجر

بسر در بحر آتش دید و پدر در جنگ ضرغام
در بغا این شکفتیها که بیرون نیفتد در جا

هنوز این ایستم ... ارتش هنوز این خاک از هر کسی
دریغ ان آسمان مجد کاند رخاک پنهان شد

معاذ الله که هر امتی یزدان فدا سازد
کسی بیکانه کی فدا از آشنا سازد

اگر این غم بدل پنهان کنم آتش بجان افتد
و گر آرم حدیثی بر لب آتش بر زبان افتد

که باور میکند یکتن میان صد هزاران کس
بر او یکتن نه رحم آرد نه یکدل مهربان افتد

عدو گفتی نه دشمن چکونه مهربان افتد
جهان لرزد خصم اولاد او در بر او کینه بود

نقد آل او با هیبت تیغ و سنان افتد
که کفت ان آهنی دلها که تیغ از هیبت حیدر

کرا باور که اندر دولت دیو هس عثمان افتد
سلیمان از جبر بلش رکار از تخت انکر فت

دران کرما که از تف هوا آتش بجان افتد
کرا باور که هر آب جاری دیگا تشنه

جهان

مثنوی
در نوحه ... سید الشهدا

بلا از پیغمبر آدم در هر بلا
بشر نوشتی بلا در کربلا

بچه پیغمبر ز بکسر کذشت
جد بر فرزند پیغمبر کذشت

چو از خصمت چنین بیفکند بارانش چنین
کردی

جهانا دامنت با آل احمد از چه کینی کردی
ورود زهر بیان آید روز رایکان افتد

جهان با هر که کریپین غبار از آن پاک او

کویم و انصاف میخواهم دران
آنچه او دید و همه پیغمبران

آدم از جنت اگر مهجور ماند
او ز جد خویش و پدر دور ماند

آدم از فرزند خود آغشته دید
او پسر را بخون آغشته دید

نوح طوفان دید در کشتی نشست
او ز طوفان بلا کشتی شکست

آتش از نمرود خلیل افروختند
خیمه سلطان را سوختند

تیغ ابراهیم قربان جدا
بکر او را با هم کشتند جدا

ماند از یوسف اگر یعقوب دور
نه کسی یوسف از او در چاه کور

کریه کان همت از یوسف ز دید
خصم یوسف ... او دید

یک بد یار امام محترم
بیش از هفتاد و از هشتاد کم

بود در غوغا و غم از بی شمار
با دو صد در عدد ششصد هزار

موسی ار در بزم حق پاینده بود
این بلا بنگر که بلا در پاینده بود

از غرقگان نوح ار از غرق غم دید
این جهی صد چند زان دیدار نیز دید

گشت ایوب ار ز کرمان مبتلا
او ز تن سوراخ از تیر جفا

خصم موسی شد هلاک از آب نیل
خصم این بی آب کرد او را قتیل

همچو یحیی بی گناهی کشته گشت
شد سر او همچو یحیی زیب تخت

خصم اگر همچو عیسی بر دار
شد سر او بر سنان در هر دیار

وانچه شاه کربلا افزون کشید
کو بجنت ابا تو نتوان شنید

این بلا را انبیا و اولیا
که همه آمد شاه کربلا

یک از تیغ و سنان تمام بر
هم حسن صد پاره گشت او را جگر

جمع نیز دندان او آسیب یافت
هیچ حیدر باز نی فرقش شکافت

کشته شد چو حسین اگر هفتاد یار
کشته شد او نیز با هفتاد یار

بو البشر

جمع فدا آمد ذبیح الله برش
وان فدا از او حسین و اکبرش

گشت ابراهیم ار اندر گلستان
پیکر اینهم گلستان شد چو از سنان

گشت یونس اگر سلامت بر کنار
او بجای در بحر خون شد غوطه خوار

نوح از طوفان بحر باران ندید
آنچه این نیز بلا باران بدید

بو البشر ار ابن پسر افزون نزاد
کودک گهواره را در خون بداد

یوسف از یعقوب چندی دور شد
قاسم از حجله بجای گور شد

پیکر ایوب اگر رنجور گشت
آخر آن رنجوری ازوی دور گشت

گر ز تیر کین تنش غربال شد
از سم اسبان کجا پامال شد

آنچه مظلومی گرفت آن بی گناه
روح عیسی زان بنادادم گواه

شد شفیع امد از خصمان بر فلک
شد از آن ها نیز افغان بر فلک

آنچه آمد بر حسین بحر بدید
داد بحر بحر نیز در اینها ندید

زکریا ار سم بحر اهل نیزه دید
نه بنی نیز و لسان ور شکنجه دید

مولی ار از تیر حیران شد ترا
مائده از آسمان آمد و را

هیچ بر جسم آل پیغمبر نبد
شمهٔ زانچه بر شما رسید

هیچ بر آل پیغمبر از کینه
خواهران و دختران آن خواجه‌ام

بچگان ایشان از تشنگی دیده‌اند
آتش اندر خیمه و خرگاه دید

بالله از پیغمبر نابرده شرم
جور دیدند و جفا از هر کسی

الله از پیغمبر نابرده کس
السلام از حق نتابد از زاده کسی

حال هر یکتان بدین منوال بود
بعد کشتن جسمتان پامال بود

از شما هم کودکان شیرخوار
کشته شد وانکه در آغوش و کنار

از شما هم پیش چشم خواهران
پاره پاره گشته اعضا و هم تن

تا بروز او ... بر خاک
از شما بالله کس بعد از هلاک

دیگر از زنان و کودکان
دشمنان ببرید و ببرید بر جان

عازم ... و ... بهم
هیچ بر ... دیدند از اهل کرم

یا بتی دیدند از هر ... بر
هر یکی جان داده ابرار خضر

پا بکشند ایشان تشنه جگر
آب تان دادند و بر ببر ... سر

هیچ کس بر قتل بر دیدن شما
کو که بندد بر کمر کین شما

ابجد گوئی از پیغمبر
از شما اهل بیت بود از دیگران

از شما اکبر ... شد بن ظن
که ز جور چرخ زین آزرده گشت

ما شنیدیم ان بلاکان دیده اید
خود بگو بیدادی این بلا شنیده اید

از شما هر چند عزت کاشتند
دختر از هر کنیز خواستند

هیچکس بعد است بدخواه شما
ما به او دولت و جاه شما

جدتان را کس پیمبر خوانده است
تیغتان انگه بر سر رانده است

جمله از حق یافته بازو و تیغ
پس گلوی حق بریده ای دریغ

که تو را از کعبه ... خوانده
چند بطراری بعادت خوانده

که شنیده هم ... دیده بود
اینکه در اندر سجده بود

ما شنیدیم ... آن شاه دید
حافظا بشنید وان آگاه دید

زانکه ... ازآتش ... دید
این شنید و دل خونین ...

خوانده ... از ... کربلا
اربعه رو ... وابتلا

خطاب بعضی از خلق

تا گفته‌ای زان و غنچه دیده
که بکار آن تو نخجیر دیده

تا گفته‌ای آن زر رشته خورده
که بکار آن ضربت خورده

خادمانت جا بجا استاده اند
هر چه از فرمان دهی آماده اند

مجلس بزم و طرب را نگار
آنچه در دو جهان را خواستار

در دو ... شهادت ... بینی
در زبان ... و عادت ... بینی

از فرح گاهی نوائی میزنی
با دل خوش هاهی میزنی

طالب الحان موسیقیستی
تو ز عشاق حسینی نیستی

در نهان گو با حسینیت ره بدی
جانت از درد حسینی آگه بدی

وار ... در عالم ... او
عذر ... کن ... کن
فانی ... زمان ... تو را
در جفر ... میخواند تو را
هر کجا ... بار ... بیشتر
بی ... ... بر سر
دار از ... ایدا ... ملک
قول تو ... کن ... ملک
جم ... بار ... بیان شد
از زبان از سوز دل گریان شد

آن حسینی از خوشی ز الحمد ملکی
رویها ... بحر ملکی

او ستاده ... مستها بام
کرده ... و السلام

عفو ... از ... حرص ...
دلت ... کنی ...

خر ... کنی بر کن
جم ... ... نمایی بر کن

شیر ... زار ... تو
کو ... ... تو

از سر بدت کبر و نخوت بر مزید
باز میگوی از ... بر مزید

خویش را فارغ ز لعن و طعن کن
بر مزید آنگاه طعن و لعن کن

از وصالش ار چه ملال افزایدت
زین سخنها ... افزایدت

از زبان ... کرده ... اند
تو ... ... اند

فلک ... ... حق
فلک ... ... و اودن

دو ... ... باشی
... ... باشی

... ... کشته
الا ... دام کشته

والله ... ... اکبر

[illegible]

چه زهر غم بخوبان جهان داد
کجا ما و ترا خواهد امان داد

ای عزیز مقصد اصلی از این بیان آنست که جهان جای شادی و محل آزادی نیست
حاصل از این آمدن رفتن و نتیجه این بیداری خفتن زمانه یاریست غدار

[illegible]

ازاو

[illegible]

بخاصان الهی کارش این بود
بیک یک انبیا کردارش این بود

اگر بیند چو یوسف و یعقوب اگر عبرت خواهی یحیی و ایوب تن خسته
عیسی ... و دندان شکسته خاتم انبیا را تصور نمای بلیت

[illegible]

[illegible]

عقابی کشته بود از تیغ [illegible]

[illegible]

انسان

انسان شود و نا ثبات کوار اکرد د تا در مقام شاکران در آید و از شکر گذاری ابواب مغفرت بر روی او کشاده کردد چنانچه آن جناب به رداء خونخوار کربلا فرمود و در دفتر صابران نام خود عنوان نمود در جمیع و ثبت

[illegible]

علم از دنت [illegible]

[illegible]

بطالع

عنان از دست تحملش ربودی و اگر نه رضای حضرت سلاوران
ویدی پا پار جادهٔ شکر گذاری کشیدی از انجائیکه رحمتش بر
غضب غالب و پیوسته همراست قوم را طالب بودی پار بمیدان
جهان نهاد و زبان بار شاکر گشاد وله ایضا

بیکسر از دست فلک خونین دل و شوریده جانم
سیکنند از جور زار ای فغانم
بی‌کس از بیداد زینت ستم ای مستمندم
درد و اندوه اکنون دیدم از بیدواد زخوبم
او خون زبیداد ای زینت بهنگام
زاری بی‌بس دل مسکین اید ای عیب سلطان زار اوم
چون موافق زینت اختر زار ان و دیگر کوندا زینت عالم
زینت سود ای ستم عشق سرکاه دل الابرانم
چون دیگر کوندا زینت بی‌کسان نیکیاره ز خوبم
لیکن سید از زبر دیده کار الابر انم
چون فلک بد خواست بکرشد از جهان با بخبر
سرنه تو فیض اسدار و جفای ما روزه بنوص
چون جهان نا منت بکرشد از جهان بی رحمهٔ
از خدا از بد نبست در باره ما طرفه نیوص
زانکه عمری بیت بیزدم اوج لطف عزیزان و
سلامم
بادل

بادل ارحم بانام از اول همه چون نسیدم
بر که اران شاه شهید را نکه تا جهان نیا بنایم
بارم امد از ان نهار قیش در صفهها
این جنگش از زبان در کام ای الام
ان زبان در کام او عرش
از نیر ارن کی ... فغان بر ما صبا عرش
کا برده افتد ز ابن و فغان صبا عرض علیم
کس ای جهد عتقاد رسنست ابن انس انیس
ورثه ان اعیاد رهستنا ازین عالم
با مسلمانان بنیم ای فرحان آل ابرسوم
همرنگ الهی و همرت عرس ان تونا بشم
الهی اکنون عزیز ان بالکار اوعدام
بیست آن و بلا عیش جو اینکه از الهر
صبح صلا ان ای ز لاابلای ای
بر کشیده از غم در دهن که و فیلم دابد
بد تو یک دار غم ایان عرد داب پاسم
سرو در دیم ما بر جنات تو ان عرض علیم
ز فرا اوز ز صلت از و صلالم
سرور دو بیم ما اند ز صلالاند واوام
نه ز اوقاتا بنمار دوام ابد ابر صلالم
بیک شهر و عزیزو ذرنی صفو عمان ما
کسی اینجا ستم ز عزت در وادی سیخ
عزیز نفس ینسبان ضرر غضب

ما جسم سرگشته و عون و اکبر و عباس و اصغر
ایتمه ظلم ای ظالم انلر چون کابن برلر اسکندر یا ایلم

[illegible] ایچره سرگردان
انلری هنگامه سرخ [illegible] ایتدی

ایتمه فیضم برلر اپندی چون سیر [illegible]
وعده قولدن و فاکردوم نوا کام [illegible]

وجنت طیران بایان حمد [illegible] الالم
چیر صبا [illegible] عشق درکه حیر [illegible]

منکه ازال رسوم اشنه ازب [illegible] ادوم
جز توابن عشق [illegible] اکرم [illegible]

خاکی ازل [illegible] الفراق بن [illegible] عیالم
سر [illegible] احمد [illegible] عشق [illegible] ادوام

ره بلولستان وهیبد [illegible] بزم غیبه
سسن زبان با [illegible] سودا [illegible] اشفاق

نا کهان [illegible] سن [illegible] حیای [illegible] الالم
ارام [illegible] ابدی [illegible] ابند وصالم

برایغی ادما [illegible] دیکار [illegible]
دربر داور [illegible]

ویح الله

٧

مخمس غزل [illegible] من کلام و صالی

ولاحو دربای [illegible] بیج روزه جهان
ویج الله عاید والدلک الحسنی بالعبرات

بلابریده بلیدار [illegible] راه سن جانه
سیل المصائب [illegible] العلوات

سز ایزاده ملالت بیدم و ترنبدیم
دلالت خیالت بیدم و ترنبدیم

زلیا مخصالت بیدم و ترنبدیم
غم وار سجالت بیدم و ترنبدیم

نوقدر آسیج [illegible] درنکار قراره
دیکر [illegible] غنی [illegible] سن [illegible]

شهید دلنت بلادل [illegible] نوا
چونکه [illegible] العزم [illegible] دوران

دریغ و درد که بلدم [illegible] نوا
کر فنک زلیب [illegible] بحر [illegible]

به ازین [illegible] عشق [illegible] نوا
سکه [illegible] آکرام حد [illegible] بنور

ینیج روزه [illegible]
شبم برو [illegible]

وجدت دالحجر الود ان شهد فا
وان هجرت سوا عشقی و غذا

دل از وفات نوازت همچو غنچه نهفتم
زیر بار فکندم فلک منزل در نشیمن

بنام از غم وارسته بکسی نگفتم
گر ندیدم ز دعا ز غم بمحفل نشیمن

بمجلس سر امید بر بکسی نهفتم
سر ز خیره بیاد ز بیادم بیامد و دل نشیمن

آنکه هجر ... انک ... ان
خیتم ... ستار و علیان

مضی الزمان و قلبی یقول انک ...
اجنبی هجر ... بنده نواز ...

نازنینا جستجوی تو نوازند
سجا وصال کسی بنده نواز اسنان نوازی

بحر ... نوازند
سر فتنه مدح ... لطف ... زار

بر حد بنده ... نوازند
نعوذ بالله ... و آدمی و استغفت

بنام مردم و دل در آرزو ... نوبتی
انا ... منک ... و آه ...

شبان تا ... امیدم صبح ...
سر ... کمند بلا ... طلبید ...

وقد تقلش عینی الحباب فی الظلمات

بحر

عجب اینکه وصال ... لعبت ... درنو بکیرد
عجب ... اولاد ... سنی ... درنو بکیرد

... وزد اوراه ... درنو بکیرد
فراق نامه سعدی عجب ... درنو بکیرد

وان بنکوت علی ... الطیر
وا الوراد ...

تمام شد

بنت النبی رسول الله فاطمة
ولا ... اوله ... اولاد

بکت الاولاد ... النفس ... هن
دینه و ... کل الناس ... ببکی

فما علی ... عمرو ...
سیر ... من ... الصم ...

اسعد ... الفرد ...
ما ادری ... السیف ... نبکی

یادی ... علی ... فی ...
... الطوف ... الارض ... اجمعین

حتی ... علیک الارض ... البیع ...
وصبت ... الرحمن ... جنی

ما البنت کان ... ذات مفصلة
و ... البنات ...

قد جلت مصابیح الانوار فی کل الاطراف هذا اول [illegible] رسول

و یتعلق بارار الاعتقاد فی کل الاطراف [illegible] عن آل الرسول [illegible]

الا ان صلوا [illegible] نفس ان ینظر [illegible] و [illegible] و باب [illegible]

و منه [illegible] [illegible] [illegible] ولکن [illegible] آمنا [illegible] و [illegible] حلاله

اذ جعلهم [illegible] القوم [illegible] و [illegible] [illegible] فیه [illegible] و [illegible] الارض [illegible] اول کل [illegible]

[illegible] [illegible] و [illegible] و [illegible] فیک [illegible] [illegible] الامر و [illegible] الاکوان و [illegible]

و لا [illegible] اته [illegible] اول [illegible] اتبع او امر [illegible] و [illegible]

او [illegible] [illegible] القرآن فان [illegible] [illegible] و [illegible]

و ذکره [illegible] الامام [illegible] [illegible] الله الارض [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] الاعظم الذی [illegible] فیک لا [illegible] و [illegible] الله و الفضل [illegible]

و [illegible] آثاره و [illegible] معانیه و [illegible] فیک [illegible] عنا [illegible]

هو الظاهر المستور

روشن

چشم هم

[illegible] [illegible] یا رخ یا [illegible] باشد

از فجر لقا طلعت دلدار عیان باشد چشم هم روشن

[illegible] ای عاشق [illegible]

چندی [illegible] انا بود هو بلا [illegible] چشم هم روشن

الکنون [illegible] انا هو یار عیان باشد

اقطار [illegible]

[illegible] گشت منور

آفاق [illegible] باغ [illegible] عیان باشد چشم [illegible]

کان روح [illegible] باغ [illegible] جهان بود

[illegible] سجود [illegible] روشن

از حضرت [illegible] [illegible] [illegible] انوار عیان باشد چشم هم روشن

خورشید [illegible] از مشرق [illegible] مسجود [illegible]

از [illegible] کرد [illegible] [illegible] عیان باشد

[illegible] گر [illegible] [illegible] هم روشن

چشم هم روشن

مقصود

[illegible] کوه [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] چشم هم روشن

ای [illegible] این [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] چشم هم روشن

[illegible] [illegible] [illegible] عیان باشد

[illegible] منظور

از [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] ظاهر [illegible] چشم هم روشن

طالع [illegible] [illegible] [illegible]

از [illegible] مشهور [illegible] مبارک

[illegible] [illegible] [illegible] چشم هم روشن

از [illegible] [illegible] [illegible] عیان باشد چشم

از [illegible] [illegible] [illegible]

از [illegible] [illegible] [illegible] چشم

از شاخ [illegible] [illegible]

هم روشن

پیوسته نمی‌گردد
ای شکوه سر اشعار ابن جلوه گری گردد خوش
این بیعت کنون شاهد اتمام عیان باشد چشم همه روشن
بی شمس و قمر راست مسجود همه انجم معبود
شاهی گر دهش شمس و قمر راست عیان باشد چشم همه روشن
از بیعت بر سر بازار عیان باشد چشم همه روشن
شد بلبل توحید بر این باغ عیان باشد چشم همه روشن
این نقل نقد بس بگلزار عیان باشد چشم همه روشن
از نقطه کرد الف تا قمر کن باشد عیان باشد چشم همه روشن
در صورت عین الف موجود تعالی
از غیب عیان طلعت انوار عیان باشد چشم همه روشن
از کنز خفا گوهر اسرار عیان باشد چشم همه روشن

تا ببر افاق
شمس قلم از مهر انفاس که رخ جو اشراق
انوار خدا از رخ ابرار عیان باشد چشم همه روشن
از فخر یا کرم ابرار عیان باشد چشم همه روشن
بالکه بکافور بر ابرار عیان باشد چشم همه روشن
بیک کرم بکار عیان باشد چشم همه روشن
در گلشن وحدت کل خارج مطالع
از شمس کمال ابر ظاهر ابن جلوه رخسار عیان باشد
امروز ابن جلوه رخسار عیان باشد چشم همه روشن

هی هو همه ها هو حضور هو خفا بین ها سر ها بین
این نقطه بد بیتر الف طره عیان باشد چشم همه روشن

از حضرت معبود در این هیکل مشهود وان معنی مقصود بی صورت بینونت و تکرار عیان باشد چشم همه روشن

تا ماه پیدا شد
شاهی که ز غش نه بحل عالم سید شده عیان باشد چشم همه روشن
با اهل حرم موسم دیدار عیان باشد تا راه پیدا شد ایام
یک چند ز هجر بهار و ز هجران شام تا ز شب تار عیان باشد چشم همه روشن
روز دگر اکنون ز شب وان غالب اقدام
از مرکز افلاک قلم تیر اعظم انجم عیان باشد چشم همه روشن
وان ماسوات هر ثابت و سیار عیان باشد خط دوائر
از شعله جواله پرگار دوائر بود عیان باشد چشم همه روشن
در منطقه حرف نقطه پرگار عیان باشد چشم همه روشن
از غفلت و لا انجم شد از خواب بیدار عیان باشد چشم همه روشن
چمن همه شاهد بیدار عیان باشد انسان
هم مست فغان خوان شد انسان بر سر بازار عیان باشد
یکسر همه ساغر چشم همه روشن

امد به عشاق
شد مهر من از مه عیان شاهد مینای
این نغمه از نغمه اطیار عیان باشد چشم همه روشن
صبح است بیا رفع خمار نوشین
ده ساقی خمار عیان باشد چشم همه روشن
از آتش ... عیان باشد چشم همه روشن
از مطرب غزل ... اسرار
بنیاد و بنیاد عیان باشد چشم همه روشن
گلزار ... در پیش تو خموشی
این غنچه عیان باشد
در خم ... بسخن یار عیان باشد
چشم همه روشن

هو الافخم الابهی

ای جمال العبارات بیچون
ای شهنشاه ملک کن فیکون

کو توانیم خوض جمله نعوت
چون نمائیم شکر دان نیرون

صفتنا بسم یا سما اذ اذا ما ب
صفت ذاتی انق انهض از صعلانیم

یعنی ان تنبیاس طاس ثق
گرچه ان کرمنا انقنون

ماهیر دوبسیتان اذریدانیم
هر نا هیر کعنان آکریزانیم

ره نمودی باسمائک الاعظم
نه شودی از اشراک الکنون

حفظ کردی بحرزک الاقوم
راه دادی بحصنک المامون

انت تهدی باسمائک العالیم
انت تغنی باسمائک المخزون

انت تغوی بحرزک الاعظم
انت تنجی بخاطک المشحون

هم نبات بحهل وصدیقا نیم
هم راسخ بامر وبینانیم

هم باز ببیعت نا سلطانیم
دست اموی نحست سلطانیم

شاه

عارف حرف نفی از اثبات
چون سبق خوان ابن خرابات

انک خوف هر مطیع
مالکی ور امطیع و فرمانیم

جنت ماشاء و ابقی و الله
انت من بعض صمنا جاه

انجمال قدیم و مهد قویم
حاشا تکرار و بکر دانیم

چنبر ناتری خاکیان
جون چنین در خداوند ایم

جمنا کرحصله دلارای متعاده
جمنا جمله را اندیشه و معلوم

جنحنا له صحبتی لغفهوی
جنحنا مهر بعد از بیا صبیم

کوش بر بعلعرض خوض ندوهیم
منشا ایکیو بد از اعلم

غرص ای امرد صبر خونراح
کرکشا ید انها ان برادو نهم

هم اعیاد حضن اعظم
لیس فی الدار غیره دیار

هو ربی و لا الرسواه
وحده لا اله الا الله

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

یا نلفهم کرحیله منتسبین بابك ناظر بحر حقیقت

ناظر بحر جهانه اصل اقلیم

یا نلفهم کراوفانه فلم بو لك

اندرم ملك مطلق اویت

یا نلفهم کرشاه مطلق الاحد بو دلو اولدی

هو محمد وجاه بو دلال الله

یا نلفهم کراویت سر الله

ایتدی الا الله کفوا احد

یا نلفهم یوسف الفناء او

هو ماصفا الدر الالهو

یا نلفهم یا سمی الاعظم

انفصل وسخر والعالم

یا نلفهم کرکل بر تبرد خلق

عبا قای غضنی الاعظم

یا نلفهم کراوستا اصل اقلیم

یا نلفهم کراوست غضی قلم

یا نلفهم بر دو ارد وجها الفناء

هو شر ابو جلهم غالع العام

یا نلفهم نر نمنوع او

انا یتفاولد اهو الانام

یا نلفهم یا مسمی او

هو ما بو نا ان انعم مرهم

یا نلفهم کرفرض انا الله ست

ابن غنی داشو د علم

یا نلفهم بر جفر حضرت او

فلت هو بلك من نفاالفدر

فلت طوبی لمن تو الفدر

تفهم ناس بعد نعمت زوال

تفهم اطلع ان انه الله لست

تفهم اقای فضل اعظم

تفهم اقای ولعنه الله

فلیه الله بود و ابتدر

تفهم انك وجود ما الله ست

فوق الله فلك

تفهم و منشف نا اصل اقلیم

تفهم بلی سده الله

تفهم ما الرشود ادنی

ابن نه ام و نستر الا انت

نفض بیان ثبوت الذات

ابن زنا نیر فرست الذات

ما قامت اولاد الا

ابن نیغ بحر جو صها الا

ابن غیاط طیبا یلبس من

شاعر غالی دعوا باریم

ما الحلم ابو جهوا او

کمی نو بحر تخیر اودی

حق ولی الایت دیا و دلا

بیا دیر ادر و دیا

خوشکلر بمو لحشر

ما فیه نسخ

مالك ارض صوت ارك صحوا اهل

دنیا نجی حرتلو دنیا ادیم

ادعود انام بلبل کی

کوش بر شیخ هر تکو

نصر و الاعل ضمود با رسیم

لانفعو الطافر الاسما

کا نشف الصعد با امر سما

ان بعد و انا امر نیفی دار

هو محمد غازی بوید لعلم

انلقا ی ضمیر او معصوم

هو الوفی ضمیر او معصوم

او حضرت سلطان و نار انغام

او منصف سلطان هیدر

ابو فاتح وقطع نبوه

ابو قطع نبوع معلوم

هو برابع تم قایم

هو انا حضرت قیوم

هو العالم لطف قیوم

هو لقا ی ضمیر امکان

مستغرم و کرا و کتل

مستغفر بی کر او کتل

ختم

رضوان شرف غوث

کرم و عبد الله الواحد

تشیل کل الربوبیه

جوهر کسها انسنه شاه

جان شیمه الدرت

انکور حرم جان شیمه

حضرت من ارادة الله ست

حضرت فضل اعظم و اخوان

فصه فضل و یوسف و فقاه

شیخ یعقوب طلعت ذات

ذوق طلعت با الواه

بعیان طلبی بمشی

کوبه یعقوب بیل ابن ثبرت

فقیر بمحیت جرحی بیش

صفه ای کبر لو دی

عیان ای ها بیان شعله

هو عاشق ای میله

عزیز

جارة کمان ابراهیم

صوفیان زمان بیت اشنفار

ای زنان و ریت عاشق

ای یا خدای عظیم

یا کیل کیلان علیم

اند وفی بکلیک شد لال

یا مصطفی ناصر خو ظلال

نبود ابد حق و انقع

فضل اعظم انقو الا

فضل اعظم انا الفتال

کرم نو صفتنا مصطفی

و تجلیت بیان احوال

ری بیت انا انا علم

ما خالدی لا انجمر

یا جلال الا و با استغلال

کرمشر یار او الله بر دیل

بیت بر دیل حق و تجلی

نیست حق مقال

داشتی حق بند کی لیکن کر یدی انهم محو د سری ابطال
منصرف بکو چکونه بوده   انکه حقی ندارد ان اموال
بخیال محال مستقبل   ماضیت رفت و حال ما مستقبال
انکه بر عهد حق وفا نکند   کی شمر به شود زعترت و آل
حق بود سائل و مجیب نعیم   لب فرو بند از این سوال جواب
فان استکبروا فمثوی النار
وان استغفروا هو الغفار

[illegible] بسم الله [illegible]
از حیات جاننه که برانعام [illegible] خلعت [illegible]
موافق و موزون دل و بر ازنده [illegible] آفاق [illegible]
میثاق [illegible] و سلطان [illegible] حقیقت [illegible]
اینجا [illegible] کبار و [illegible] [illegible]
ار [illegible] عشق [illegible] عارف و صاحب [illegible] علم [illegible]
خلعت تقدیس [illegible] او وقدر [illegible] بلند [illegible]
و [illegible] حقیقی حق [illegible] مقام [illegible]
[illegible] الله [illegible] آشو و [illegible]
در [illegible] حق [illegible] سعادت [illegible]
[illegible] و [illegible] حاضر [illegible]
و [illegible] [illegible]
وقت بو [illegible]

معشوق
ای بلبلان ای [illegible] فضل [illegible]
ای عارفان ای [illegible] انغیب و اظهار
ای عاشقان ای عاشقان معشوق [illegible]
ای طالبان ای طالبان مطلوب [illegible]
ای طالبان [illegible] انوار مطلق [illegible]
صبح جمال حق [illegible] انوار [illegible]
از [illegible] [illegible]
انغیب [illegible] [illegible]
اینک [illegible] [illegible]
وان دلبر [illegible] [illegible]
چون [illegible] زان زلف [illegible]
یا [illegible] عاشقان [illegible] عطار [illegible]
[illegible] عیان [illegible]
[illegible] شد [illegible] جهان چون [illegible]
تا سر [illegible] در جهان [illegible]
نسیم [illegible] [illegible]
زاهد [illegible] عشق [illegible]
[illegible]
کشف [illegible] اسرار [illegible]
بلبل [illegible] دل [illegible]
عاشق [illegible]
[illegible]
ای [illegible] ای چشم [illegible]
[illegible]
در مجلس [illegible]
روشن [illegible]

ز ولای

ایلک بها جلوه حق بر ملا است

ظاهر و پیدا شده غیب عما است

روح بارض است و روان در سما است

زمزمه شوق بهر انجمن است

فصل گل و عید ظهور بها است

اهل بها مصدر بار سنا است

عیان

مقصد و مقصود دو عالم

بیان

گشته پدیدار اهل بیان و جان

خاک کفش سجده گه انس و جان

روح از این نغمه شعف شادمان

فصل گل و عید ظهور بها است

اهل بها مصدر با سنا است

فصل گل و عید ظهور ابهی است

اهل بها مصدر باسنا است

رواق

غصن ابر او قصر از نه

وصل باو گشته

تا رسد بنجه اهل نفاق

نغمه سرا ایید

فصل گل و عید ظهور

اهل بها مصدر با

غصن ابر او و قصر از طرف وعا

بنیان خود مخفی ان انجمن دراز نور

سایه کند

حفظ نما

باز بگوید بر این شاخ

فصل گل و عید ظهور

اهل بها مصدر با سنا

دو جهان ... از الرحمن ما

وصل با صاحب شده در ارض

ابر ... ز جاو و شوق شه اشهر

پوست عبدالسن بندگی

زده دو عالم سر بندگی

دلشده کان که اتفاق شد

نوبت جان دادن عشاق شد

میوه اوهام شهد بار اشد

زدو دل و دیده اهل بصر

کرده پرستان سر بندگی

درره ال اللاح بر بندگی

مختصر گیسو ثعبان اثر بندگی

ساقی خمخانه روز الست

جمله بگوید سخن

ساخت عیان در که بندگی

ساغر میخانه پیمان بدست

باید بنما هنر بندگی

فصل گل و عید ظهور بها است

سینا طور

روح فزا امده

اهل بها مصدر باسنا است

قلب جهان گشته ز شوق

نصیب

تا بسر دار نشس

خلق در افتاده بحر و بر

از ید ساغر ثمر بندگی

تا به فقیر و ذلیل غریب

منفعت

تا که فقیر را تو عجیب

اسلام ببر در تو

وصل عیان

دلفریب

تا شنوی ان شو سخن

زام قیامت اثر بندگی

فصل گل و عید ظهور ابها است

اهل بها مصدر با سنا است

جلوه نما شاه مشتاق شد

روشن ازو زانفس ... رفاق شد

شب شده

دور ... دل مشتاق شد

خواب ... جهان خراب

چشم ... دل ... بند

شمس بنام شد

نفحهٔ همیان جمال عزیز
ریشهٔ ایمان جهان تیز
صف شکن جیش غرور
تندر [illegible] نعم ورنج
کعبه حوائج جهان رستخیز
نور اده دیده کعبه [illegible]
ساخته در گلشن جان و جسد خیز
جلوه‌گر از مشرق نور
بار رخ ما همچو ان قمر بندگی
سبزه بر انداخت در بیز ریز
سر شته جز لؤلؤ بصدق طلعت عبد
بندگی شمس العطا ان شه [illegible]
ابر عنایت مطر بند
مشرق میثاق [illegible] آخر
آتش فقر [illegible]
واسطه خالق خلق و ورا
گشت [illegible]
عیان بادل هشیار یار
ارض و سما بانها [illegible] بندگی
گشت [illegible] تار
فیض ده جمله جان
یار برون کبر [illegible] تار بار
بر دو ابهی حرم کبر یا
ملک عبوج [illegible] سلطان
تار [illegible] افکار
سوده جبین بر حجر بندگی
جمله بود و [illegible] روان
نار کرفت از همه [illegible] بار بار
در رهٔ او قافله [illegible] جهان
کار قلندر از دل خون [illegible]
مقتدر ملک
امیر [illegible] بشر
[illegible] باد شان خلق
جست فراغت ز بر بند
حافظ و غمخوار جمیع
باید ایمان [illegible]
زنده که [illegible] سرور
باتن زیبا و رخ جمیل
بارگه [illegible] بندگی
زنده کن احمد قبور
املا از شرق [illegible] جلوه‌گر

بنده [illegible] از عالم [illegible] بالا سروش
[illegible] و ارکان و عرش [illegible] جان و فنون [illegible]
بنده [illegible] و عقل و هوش
[illegible] ارض [illegible] و [illegible]
[illegible] عبد [illegible] عرش
[illegible] صدق و یقین
[illegible] چو جبین
[illegible] بر [illegible]
[illegible] و نیاورد [illegible]
[illegible] افزون [illegible]
[illegible] بر [illegible] و نیا و دین
بیرون [illegible] با خروش
تا به بر [illegible]
تا به سما و صعود [illegible]
از شه [illegible] بار و در بندگی
هر دو [illegible] ز بندگی
[illegible] عهد [illegible]
[illegible] فنا [illegible] عهد
[illegible] وجهه
هست [illegible] جسم [illegible]
[illegible] مدار [illegible] وجهه
[illegible] اسلام [illegible]
[illegible] عهد
جنت [illegible] وجلد نعیم
عهد [illegible] بهم [illegible]
[illegible] جهان [illegible]
[illegible] عهد بهار [illegible]
حور و قصور [illegible] عظیم
عهد [illegible] ار [illegible]
[illegible] خلق [illegible]
کوثر او [illegible] عقل سلیم
شهد و فا [illegible] خد [illegible]
مانده [illegible]
نیست جنان [illegible] بندگی
تا خور [illegible] شکر بندگی
فم [illegible] زنست که خوش [illegible]
[illegible] فهم [illegible]
بر ورق عهد [illegible]
امر [illegible] زبان [illegible]
[illegible] طاعت [illegible]
[illegible] طلب [illegible]
خوش [illegible] اندر [illegible]
روی [illegible] زور بندگی
[illegible] افکار [illegible]
[illegible] انوار [illegible]
[illegible] اسرار [illegible]
[illegible] حق [illegible] آثار [illegible]
غمخوار [illegible] بیگانه واخیار [illegible]
بالش [illegible] خون جگر بندگی

با قلم امرش برین ملک امم
مالک جسم و جان عجم اوست او
ساخته مامور شرایع قدم
تاج امم شاه قدم اوست او
بر نظر و طاعت غصن قدم
عروه علم لوح و قلم اوست او
بهر تو بگذاشته او نعمتش
کنز اتم رمز امم اوست او
نه بدر فیض امرش قدم
بحر قدم ابر کرم اوست او
ببندد از غیرت کمر بندگی
اوست ہم پر گهر بند
آنکه ورا ابابک سوم معانی
خواند بنص قلم علی اراده
نیست جز رخ او قبله حاجات
نیست جز در او سوی مناجات
بالقلم و خرد عدل و داد
گشت در اقلیم جهان شاد
نیست جز حرمش جلوه گه ذات
شاه قضا و قدر بندگی
کاشف اسرار خفیات
غیر شه پرده در بندگی
غلغله بند احت [illegible]
شد ز شعف [illegible]
[illegible]

بالمقصود

باز شد فصل بهار مرغزار
در نوا و نغمه آمد مرغ زار

زار زار از شوق گل نالد هزار
برقع افکنده است یار گلعذار

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

وقت گشت و سیر بستان صفاست
روز عیش و عشرت احباب ماست

گاه آزادی ز قید ما سواست
طیر روح قدسیان در این نواست

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

باغ سرسبز و ز ریحان و گل است
هر طرف آهنگ صوت بلبل است

در نغمه کبک و سار و بلبل است
زانکه ندا ارض و سما پر غلغل است

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

باغ چون قصر زمرد گلرخ حور
سر کند باد صبا حشر و نشور

[illegible]

از حفیف شاخ برگ بر شجر   از خریر صوت ماء منهمر
و ز هزیز نفخهٔ باد سحر   می رسد بر گوش جانها این خبر

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

آب و خاک و عطر و عنبر شد عجین   روح می بخشد نسیم عنبرین
باغ گل و جه بلبل شد قرین   این سروش آمد ز فردوس برین

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

رعد و صوتش زهره ها را کرده آب   برق آتشبار سوزد بر حجاب
کوثر و تسنیم ریزد از سحاب   می خروشد سیل می جوشد حباب

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

تابش خور می کند هر ذره زر   پرورد لعل و زبرجد از حجر
انجم و اقمار سازد از زهر   لولوء و یاقوت از شجر

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

باغ و گل دارد ز هر سو نکهتی   هر دم افزاید خرد را حکمتی
هر زمان بخشد جهان را بهجتی   هر نفس انگیزد از نو نعمتی

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

سیر گلشن در شفای هر سقیم   می دهد یاد فاروق عظیم
می برد از دل غم و اندوه و بیم   این ترانه آرد از ذوق سلیم

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

ارغوان و بید و کاج و بارون   نرگس و نسرین و بار و نسترن
کرده غبرا غیرت چین و ختن   آید این آواز سرو و یاسمن

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

در چمن کن سرو قامت را علم   کبک سان در کوه و صحرا زن قدم
با گل و مل باش همدم دمبدم   این بیان بر خوان بصوت زیر و بم

فصل مشتاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

خمر عهد و خم حق در جوش بین　　عالمی در عیش و نوشانوش بین
هوشیاران زاین طرب مدهوش بین　　بار عشق از این صلا بر دوش بین

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوانست و ایام بهار

خوشتر از لعل لب دلدار نیست　　بهتر از عیش وصال یار چیست
غیر عاشق لایق دیدار کیست　　گر کند مهری یار قلب زار زیست

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوانست و ایام بهار

نرگس از چشمان دلبر فتنه جواست　　پیچ و تاب سنبل از گیسوی اوست
رونق گلها از آن روی نکوست　　جمله اشیا زاین خلا در های و هوست

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوانست و ایام بهار

باغ و گل آورد شاخ و بار و بر　　تا چون گشود رخ حق جلوه گر
افکند بر باغ بستان یک نظر　　حالیا شد زاین بشارت مفتخر

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوانست و ایام بهار

۸

در چنین فصلی که یوم نشور　　مستوی گردید بر عرش ظهور
شد ز امرش زنده اموات قبور　　بردمید این گونه اسرافیل صور

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوان و ایام بهار

از خفای لامکان ذات قدم　　زد عیان در عرصهٔ امکان قدم
در جهان افراشت خرگاه علم　　کلک امرش زد بدلها این رقم

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

مالک ملک سموات و زمین　　صانع افلاک و فلک شرع و دین
عرش و فرش و لوح کرسی آفرین　　زد ندا در خطهٔ گیتی چنین

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

جلوه و اشراق کرد از شهر نور　　طلعت قدس شهنشاه ظهور
گشت این بیت الحزن دار السرور　　زاین اشارت شد جهان پر وجد و شور

فصل میثاق است در روز وصل یار
عید رضوانست و ایام بهار

عاشقان در بزم وصلش صف زدند   وز شعف او تار و چنگ و دف زدند
نزد قربانگاه کف بر کف زدند   این ندا چون ناله هاتف زدند

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

قصد غیبت کرد چون [illegible] فرید   در کتاب عهد کرد امر اکید
که مطیع غصن یزدانی شوید   بر جهان بخشید هردم این نوید

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام

غصن اعظم از اراده الله است   دیگران کل چاکر اند او شه است
ساجد اندر درگهش مهر و مه است   خوند[illegible] جمیع آنکو آگه است

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

موسم عهد الست است و بلا   بر کشید ای عارفان بانگ بلا
سر یزدان گشته فاش برملا   الصلا ای وجد جویان الصلا

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

در بساط حق جمالی ز اراد   دل باسر از عبودیت نهاد
نامدش جز بندگی امری بیاد   این ندا در دام اغیارش فتاد

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

ای نگار چاره ساز دلنواز   صد هزاران همچه محمود ایاز
سعد الله اندر رهت روی نیاز   گشته اندر این ترانه نغمه ساز

فصل میثاق است و روز وصل یار
عید رضوان است و ایام بهار

الا ای طایر روحانی را وقت فغانستی   کنون هنگام فریاد و فغان روحیانستی
صفیرت میزنند از آشیان قدسی هر ساعت   چرا ای طایر قدسی تو [illegible] نستی
نمیدانم چرا اینگونه پابستی بتن روحا   درین دام طبیعت از چه با غم تو همانستی
مثال مرغ قدسی پر شکن این دام خاکی را   چرا ای طیر افلاکی در این خاکی تو همانستی
تمام [illegible]یان اندر این ایام در عشرت   بطرف گلشن روی بهائی نغمه خوانستی
تو هم عنقا صفت اکنون بپر و بالی بهم بر زن   اگر مشتاق وصل روی او ای روح روانستی

رخ نصرت نمنا ایتی پس زنجیره و بعکاکنی
رخ دلبر نمایش ایکن آلسر از عاشقانستی
[illegible] شد از افضلا دهانشی
دیدل چون دو ایوان اندر ایستی
بلن خورالقرانش که فرشت اندر ایواعی
[illegible] از ناله زعشق رو
مثال چون نسف
بکوا مار یکنامی تو قصوف جهانشند
[illegible] بعضی تستس
کروهی ظاهرت دانند غایب ام فیبعلی
تو حوم ظاهر هم [illegible] مکنونی
نظاهر [illegible] بباطن الخفا
نظاهر کر حبین ایستن بباطن [illegible]
بلند دیش بالنت اعلی [illegible] سر نسش
بر افلاک صفاتت [illegible] نمایشرا
در این صورت بجمال هم [illegible] از انسفر
کردانم هر چه یا خوانم تو خوف سر شراز
٢

الا شنیعی تو خدود
بر شیعت کنیم تعریف تو زیبا نستی
ثو توصیف خه شمس
بشمس از خواننت حالات شد
چه شمس اسمانی عاشق شمس حالت شد
چه سر آن که ان آسمان تابیسیر [illegible]
چه مجنون زارسر ایدری دارد
فرود از فوس عشق از خم ابرو [illegible]
ان خم قد نکمانستی
بعدل اندریی تعظیم آکینه بیت
شب یلدا چه باد اورد و آثار [illegible]
از ینده شد که ازتار زهر کارش [illegible]
قلم بر لوح قدرت [illegible] مشق از دماغ تو
بعدل از لا ستن چه لی خلد [illegible] الله
مبارک چیست جنت جرح زیبا [illegible]
نکاران باغ جنت را از این رخ جسم را نستند

[illegible] چیست کوثر عبیر [illegible] سلسبیلش
[illegible] الصد چشمه کوثر رو انستی
که از این موج ال صد زهنت
بکلهات بحر جنت
چه باشد نکهت عنبر فشانستی
که از هر جنبش ورشش چه عنبر
[illegible] آمده طوبی
زعشق قلادر غنا بیت تر بات
که از هر شاخ و هر برگ صوت نغمه خوانستی
بغیر بد قامت و یکر قیامت چیست بامحو
زان [illegible] نستی
که در وقت قیامش صد قیامت
اسی هو لا که از عقل نمی گنجی
چکونم وصفت
غلط نشود کرت کوهم خدا انس و جانستی
بشر با شود ورشش زند از رهی دروه کر نشود گر
ملک در شر فلک در حمد تو تسبیح خوانستی

بنام مبین دانا

رشحات وحی از اوراق سدرهٔ منتهی باعانت نسیم اراده
مالک اسماء بهیئت این کلمات ترشّح نموده یا اسمی باجود
نیّر کرم از افق عالم مشرق انشاءالله کدورات مانعه حایله که
سبب اجتناب واعتراض بریّه شده بنفحات قمیص رحمانیّه
زایل شود تا جمیع امم بکمال محبّت ووداد ومودّت واتّحاد
به بحر اعظم توجّه نمایند اکثری از ناس از ثدی غفلت نو
شیده اند واز ماء ظنون واوهام تربیت شده اند لذا باید
نفوس مطمئنّهٔ راضیهٔ مرضیّه که از بحر ایقان نوشیده اند وبمقام
بلند اطمینان فائزند بکمال حکمت ورأفت عباد پژمرده را از
معین رحمت رحمانیّه تازه وخرّم نمایند اینست اعلی المقام
عنداللّه مالک الأنام طوبی لمن انقطع فی سبیل اللّه وهدی
النّاس الی هذا الصّراط المستقیم این قدر بر انجناب معلوم بوده که انجم
ما بین ناس ذکر شده ومی شود اکثر آن از اوهامات خلق بوده وحق
از آن منزّه ومبرّا وعنداللّه ملکوتیست از بیان که مقدّس است

از عرفان

از عرفان اهل امکان چنانچه رشحی از طمطام این بحر در ارض طف
بر آن جناب وشیخ سلطان الّذی صعد الی اللّه القا شد آنچه
الیوم لازمست اینست که باید قلب را از جمیع عبارات واشارات
که عند النّاس مذکور است مقدّس نمود ودر شجرهٔ ظهور وما یظهر من
عنده ناظر بود انّه لیکفی العالمین چه مقدار از علما وحکما که بعد از طلب وانتظار
بمقصود فائز نشدند وچه مقدار از نفوس غافله بمجرّد اصغای آیات مالک
اسماء بافق اعلی توجّه نمودند مثلا عالمی که بمعلوم فائز نشده مثل نفسی است
که احجار محکمه لاتحصی جمع نماید ولکن از عرفان ذهب قاصر باشد یعنی از احد
ذهب را نشناسد تا بان احجار امتحان نماید ولکن مقام عالمی است که فی
الحقیقه عالم باشد تا چه رسد بنفوسیکه از علوم ظاهره هم محروم اند قرون
معدوده بتألیف وتصنیف کتب موهومه مشغول شدند وباوصاف ظهور
ناطق چنانچه بحر معانی ظاهر وکوثر وصال جاری وشمس فضل مشرق کل
از آن محجوب الّا من شاء اللّه ربّک اینست شأن ناس ومقامهم الکری
از علوم که نزد ناس بعضه لایسمن ولایغنی است اهل علم وجواهر آن

عرفان

عرفان معلوم بوده و من دون ان ینتفع به الناس ان ربک لهو المبین العلیم

کاش علما بعیوب اعمال و اقوال خود ملتفت میشدند غرور و ربحشان نفوس را

محتجب نموده که بما عندهم از ما عند الله گذشته‌اند اندکی تفکر فرمایید

در آنچه گفته‌اند و میگویند تصدیق می‌نمایید که از مطلع ظنون و اوهام ظاهر شده

هزار و دویست سنه او از بعد ذکر قائم را نموده‌اند و اخبار و احادیث لا تحصی

روایت کرده‌اند من دون آنکه حرفی از علامات ظهور را علمای علیه ادراک نمایند

قد خسر کل عالم منع عن بحر العلم و ربح کل غافل سرع و شرب و قال لک الحمد یا محبوب العالمین

سالها آن نفوس بشرک خفی و جلی مشغول بوده‌اند و ابدا ادراک ننموده‌اند نفوسیکه

بکلمه از کلمات رسول الله خلق شده‌اند آن نفوس شبه لحضرت بلکه فوق آن

حضرت میدانسته‌اند [illegible] بلی بظاهر بعضی اقرار نمی‌نموده‌اند و لکن از بیانات و

عبارات آن نفوس این مطلب واضح و مبرهن است عصمت کبری که مخصوص

بنفس حق است از جهل و نادانی در ماه رمضان ذکر می‌نمودند قد جعلوا لذلک شرکاء

من دون ان یعرفوا الا انهم من الجاهلین مقام عصمت کبری مقام یفعل الله ما یشاء

بوده و در آن حین ذکر خطا نبوده و نیست انه از مطلع غیب و مشرق وحی ظاهر شود حق

بوده و خواهد بود و من دون او در این مقام مذکور نه چه اگر بقدر شعری انسان انحرافی فرماید تجاوز نماید

یحبط اعمالهم فی الحین ان ربک هو الناطق الامین و هم چنین سایر مطالب که آن قوم

ملاحظه نمایید تا بر اوهام آن نفوس درست مطلع شوید قلم اعلی دوست نداشته بر ذکر این مقامات

جاهل شود و لکن نظر بآنکه شاید نفوس آن ارض و هم‌چنانکه باشارات [illegible] از منزل

آیات

آیات ربانیه و مظاهر بینات الهیه محتجب مانده‌اند از حق و بما عندهم فارغ شوند

و بافق حق توجه نمایند یا اسمی عرف نفحات وحی شان منضوع که جواهر را معطر نموده

مع ذلک اکثری از عباد از آن بی‌نصیب مانده‌اند ندای [illegible] در کل احیان مرتفع و

نفسی را از ملوک و مملوک باقی نگذارده مگر آنکه باعلی الندا او را بمولی الوری دعوت

نمود طوبی لک یا اسمی بما فزت و توجهت و سمعت الندا و اجبت بقولک

بلی ثم بلی یا محبوب العالمین و لبیک و لبیک یا مقصود العارفین این ایام ایمان

ندائیست که در طلب اصحابش جان داده‌اند بعضی شنیده‌اند و ندیده‌اند و نتوانستند از فضل [illegible]

الحمد قد فاز دو جانی بندای نفس را شنیدی و مطلعش را دیدی [illegible] ما نزلنا من قبل ان یا اسمی

انک عاشرت معه و رایت بحر سکونی و جبل اصطباری فکر ما الحق

[illegible] بالعرض [illegible]

الذی خلق الخلق بقدرته و نظر [illegible] الی [illegible] و [illegible]

ورزق [illegible]

[illegible]

[illegible]

گاه در مطبخ خود و گهی در بازار
گاه از چوب هوای صدمه و در ... طلبد

گاه آید سر دیوار و زبان بگشاید
تا نگویند اعادی ز علیات تو جدا شد

یار آمد شب ویرانه و آن طفل صغیرت
که نخوابید و همی گفت پدر جان بکجایی

[illegible]

این نه تیغ است که زد بر تو ... خیبر
دین ... لشکر ... و قلعه ...

قنبرت عرش کند فرش اگر حکم تو باشد
بود زنان ... خلق همه عالم ...

ای خلیل از کرمت تا به ابد غرق نجات
... دارا و ... فدا ...

شهدت شهد شهادت ... شهید ...
کربلای تو ... با شیخ ... و بلا ...

احوال

درصورت صدق تواریخ ایشان آن مردم از اولاد حبشی خواهند بود و آن
طبقات سالفه فانی شده از اولاد آدم صفی علیه السلام خلق دیگر در ممالک ایشان انبوه شد

ولادت یحیی علیه السلام هزار و پانصد و هشتاد و نه سال بعد از هبوط آدم علیه السلام بود
یحیی علیه السلام پسر زکریاست و مادر آنحضرت ایشاع دختر عمران است و خواهر مریم علیه السلام بود و شش ماه
از مادر متولد شده چنانکه شرح حمل ایشاع و مادر زادن او را در قصه زکریا علیه السلام مذکور نمودیم با جمله
جنابش از جمله پیغمبران بنی اسرائیل است چنانکه خدای میفرماید سلام علیه یوم ولد و یوم
یموت و یوم یبعث حیا هرگز هزل و مزاح از او در هیچ گاه و خاطرش میل بلهو و لعب و جز
طریق طلب و تعب نه پیموده چنانکه آن هنگام او در حجر تربیت پدر و مادر سه ساله
بود از اطفال همسال او را برای لعب طلب داشتند در جواب ایشان فرموده ما برای
بازی آفریده نشده‌ایم و همواره طریق تقوی و تجرد می‌جست و بر نهج طهارت و تقوی
میرفت کما قال الله تعالی وحنانا من لدنا و زکوة و کان تقیا در هنگام کودکی روزی
به بیت المقدس در مسجد اقصی درآمد و خدام بیت الله را دید در جامهای خشن پوشیده
بعبادت خداوند مشغول از انجا مراجعت فرموده نزد مادر آمد و گفت برای من نیز
جامه موئینه طراز کن تا در پوشم و در بیت الله رفته بعبادت پردازم با نماز
پردازم پس جامه از پشم شتر برای او کرده و در پوشید و کمر از چرم بر میان بست
و بمسجد آمده بعبادت پرداخت و گوش بر پند و موعظ زکریا میداشت و
حدت میبود با مادر نیکو سلیقی چنانکه خدای فرماید و برا بوالدیه و لم یکن جبارا عصیا
و چندان از خوف خدای بگریست چهره کان جا رگی از جویان آب دیده

۹۰ و حیات یافته
بعد و یحیی علیه السلام [illegible] آن
و چون [illegible] اولین [illegible] یحیی
از شوراب [illegible] زکریا [illegible] بر [illegible]
[illegible] یحیی [illegible] خصوصا [illegible] سخن از عصیان و نیران
[illegible] از عقوبت [illegible] بهار [illegible] فرزند
و عذاب و عقاب [illegible] از خوف خدای [illegible] در حضرت [illegible] طلبیدن
آنحضرت [illegible] مردم [illegible]
و [illegible] بیت المقدس [illegible]
[illegible] آنحضرت [illegible] پدر و مادر [illegible]
آورده [illegible] آنحضرت [illegible]
بمسجد [illegible] آمده [illegible]
[illegible] دعوت [illegible]
[illegible] بعضی از آن [illegible]

بانگ کرده ای یار جا بهان حسنی مرا بیاور که این جامه مرا از حق بیکانه میدهد
ذکر یکت ارباب ع بکذار یحیی ع تا چنانکه خواهد زیست کند در ابواب الکه
بر دل فرا شد و او را دیگر از دنیا بهره و حقیقت نماند لاجرم یحیی جامهای خود
در برکرد و از طلب جهان سلب نوبت و لایت جست و از آن پس دیگر
با زهد و تجرد زیست و هرگز با زنان نیامیخت چنانکه در قرآن مجید تا آنجا
اشارت است که حق جل و علا میفرماید و سیدا و حصورا و نبیا من الصالحین و چنین چنانکه
هفت ساله شد مرتبه نبوت و بعثت یافت و اگرچه تصدیق بعیسی علیه السلام داشت
لاجرم عیسی هنوز بعوث نشده بود مردم را بنوریه و دین موسی ع دعوت مینمود
کاملی هم یا یحیی خذ الکتاب بقوة و آتیناه الحکم صبیا بعد از آنکه الحضرت در ایام
هنگام طفل بعثت یافت از بیت المقدس بیرون شد یکبار رو به خانه اردن سفر
کرد و در بیابان بیهودیه آل اسرائیل و بشریعت موسی ع دعوت همی فرمود و هرگز
جز با گیاه بیابان و اثمار و اشجار بریه نان و نمک نخورد و هرکس از امت موسی ع بدیدار
اندرز و نصیحت بر طریق مستقیم میداشت و بگناه و عصیان خویش اعتراف میکرد بعد
حق بازگشت میخواست او را در آب اردن فرو برده غسل میداد و از این غسل تعمید نامید
از این رو الحضرت را یحیی تعمید دهنده نامیدند و جماعتی در بیابان و طایفه از اهالی فلسطین
گرد آمده از خود را زاهد نشسته به آب غسل توبه میدادم لا بد آینده کسی از من بزرگتر آید
او را مثلا لایق بر داشتن نعلین او نیستم و او شما را بروح القدس و آتش غسل خواهد
داد و روز بامداد با عیسی ع بود و چنین از عیسی ع از مصر باز و بر دن آوردند

دهاز

در حضرت یحیی ع حاضر
شد و عیسی ع یحیی را تعمید داد و غسل داد و غسل
تعمید داد و زمانی یحیی ع در حضرت عیسی ع نشسته بود و در آن اثنا عیسی را
روح القدس مانند کبوتر از آسمان فرود آمد و اعتبار عیسی ع زیاد شد
دیگر یحیی و این ایام از ایشان دور شد و یحیی ع تعمید با عیسی در اردن می‌نمود
بحیی قتل یحیی شد و از بیت المقدس دور شد و در حرم او و در مجلس او چه در دعوت و ارشاد
مشغول بود و در ایام او از پادشاهان بیت المقدس حاکم آن ولایت بود و دل در عشق او باخته و صبر از دل بپرداخت
نام او ایرود بود و با نام دختر برادر خود عشق داشت که او را بزنی گیرد و با برادر خود همی
مشورت کرد و در قانون بیت المقدس نکاح دختر برادر حرام بود و هیرودیا
با ایرود بود بر سر تخت مدتی و کار ها بالا گرفت و بعد از آن یحیی ع از این ازدواج
منع کرد و هیرود از آن سبب خشمگین شد و یحیی را گرفتار کرده در زندان افکند و هیرودیا
در عشق هیرود و با اندیشه و کینه یحیی را در دل داشت و روزی در بزم هیرود دختر هیرودیا
در برابر او رقص کرد و هیرود او را گفت هرچه خواهی از من بخواه و دختر
به اشارت مادر سر یحیی را خواست و هیرود فرمان داد تا سر یحیی ع را بریده
در طشتی نهاده به نزد او آوردند و بعد از آن حضرت یحیی ع
و فات یافت

خوش عیدی بنهاد و در آن روز بزم شاهوار ساخته بود و سرور پرداخت
در آن ایام چنین آرزو پیش آمد که بحکم قانون هر ساله آن جشن بپا کرد و بزرگان بر
هر آیین شاهانه که بعیش و طرب و لهو و لعب پرداخت و ساقیان سیم اندام به گساریدن
باده و جام سبک خیز و گران سر شدند و مجلس نمونه باغ ارم گشت و مجلسیان شاد و خرم آمدند
در این هنگام هیرودیا هر جواهر و حلی که داشت در بر کرد و خود را بهر صنف آراسته تا نگاه
بمجلس درآمد و در آن انجمن دست افشان و پای کوبان بهر جانب عشوه کرد و رقص چنان
آشکار ساخت که حاضرین از خود غایب شدند خاصه هیرودس که از سر هوش بپرید
پس هیرودیا را گفت ای آفت دین و دنیا هر چه از من طلب کنی اگر چه نصف روزگار
مملکت باشد بتو ارزانی دارم و هیرودیا بار دیگر به غنج و دلال او را سوگند سخت
داد که ملتمس او را باجابت مقرون دارد پس از مجلس بدر شده نزد مادر خود رفت
و صورت حال را باز گفت مادر هیرودیا گفت هیچ از آن بهتر نیست که از اول سر یحیی
تعمید دهنده را طلب نمایی چه او را از همسری پادشاه باز داشته پس هیرودیا
بمجلس باز آمد و از هیرودس سر یحیی را طلب داشت و هیرودس اگر چه از این کار
در بیم بود لکن چون در میان بزرگان سوگند یاد کرده بود حاجت هیرودیا را روا
فرمان داد تا چند تن از زندانبانان بمحبس رفته سر یحیی علیه السلام را از تن جدا کرده در طشت
نهاده بمجلس آوردند و هیرودس آن را به هیرودیا بسپرد تا نزد مادر خود برد و از پی
قتل آنحضرت شاگردانش جمع شده جسد مبارکش را از زندان بدر برده بخاک

سپرده

طریقه خوب استخاره

اختیار ساعات للاستخاره والمشهور انه عن الصادق علیه السلام یوم السبت
من الصبح الی الضحی ثم من الظهر الی العصر یوم الاحد من الصبح الی الظهر ثم من العصر
الی الغروب یوم الاثنین من الصبح الی الطلوع ثم من الصبح الی العصر یوم الثلثاء
من الضحی الی الظهر ثم من العصر الی العشاء یوم الاربعاء من الصبح الی الزوال
ثم من العصر الی العشاء یوم الخمیس من الصبح الی الطلوع ثم من الظهر الی العشاء
یوم الجمعه من الصبح الی الطلوع ثم من الضحی الی العصر ثم من الغروب الی العشاء، تمم

[illegible]

ای کلام غریب

آفتاب برج [illegible] و شمس [illegible]

ولی در شهادت [illegible]

فتح و ظفر الاعلم [illegible]

[illegible] نجف [illegible]

قدوه ارباب [illegible]

الکشف [illegible]

[illegible] عین امداد

[illegible]

شاه عالم اعظم [illegible] جاه

[illegible]

[illegible] در صفت [illegible]

در [illegible] سلطان [illegible]

بنو [illegible]

بنو طلیبه [illegible]

غلطان [illegible]

در [illegible]

نه مسلم و نه قاسم و نه هاشم و نه عمرو

نه عون و نه عباس و نه عثمان و نه جعفر

ناچار [illegible] جنگ [illegible]

آن تازه جوان شاه جوانان علی اکبر

درکار خود آنقدر پریشان شد و حیران

در امر خود آن مرتبه عاجز شد و مضطر

[illegible] طلعت [illegible]

[illegible] از افق [illegible]

[illegible]

ابروی [illegible]

[illegible] ای خجسته [illegible]

ای صورت [illegible]

[illegible]

ای نقش [illegible]

[illegible]

ای نکهت که نظاره ارواح جستی
تو [illegible] در همه کشور

ای [illegible] کند نفس [illegible]

[illegible]

[illegible]

گفتند [illegible]
[illegible] خضرت داور

[illegible]

ای زلف تا که در تو [illegible] خستی
[illegible]

ای [illegible] جوان [illegible]

ای [illegible] و روان [illegible] که خواهند [illegible]

[illegible]

از قم [illegible] عراق [illegible]

تا جان [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

هو المحبوب

یوسف گل باز گشت عزیز مصر چمن | همچه زلیخا جوان شده جهان کهن

برده بشیر صبا مژده بهر انجمن | یافته یعقوب دهر بوی خوش پیرهن

چشمش بگرفت نور ز دیدن روی یار

کلیم سان زد بهار بمصر امکان قدم | از ید و بیضا دمید جان بجدید و خدم

خزان چه فرعون شد غرق به نیل عدم | ز شاخ هر سدره زد آتش سینا علم

وادی ایمن شده عالم از این نوبهار

م خ

بسیط غبرا دگر غیرت خضرا شده | ز سبزه سطح ثری رشک ثریا شده

لاله احمر دمید سنبل تر وا شده | یاسمن و ارغوان پدید و پیدا شده

شکوفه سر زد ز شاخ بنفشه از کوهسار

م

باد مسیحا نفس بکوه صحرا وزید | روح بهر کوه داد جان بدرختان دمید

مرده یکساله را از خاک بیرون کشید | پیر از او شد جوان جهان از او شد جدید

حکایت رستخیز شد بجهان آشکار

نرگس از نکهتش رونق عنبر شکست

چهره‌اش چهر ... چشمش مخمور و مست

بر بین که نقاش صنع چه طرحی انگیخته   سیاه و زرد و سپید باهم در آمیخته

بنفش و سرخ و کبود بیکدیگر ریخته   هزار نقش بدیع بروی هم ریخته

باقلم صنع کرد این همه نقش و نگار

اگر چه اردی بهشت داد بگیهان طراز   گرفت اردی بهشت نعیم رضوان طراز

زعید رضوان گرفت عالم امکان طراز   جهان ایجاد یافت ز نام یزدان طراز

باسم اعظم نمود جلوه در اد کردگار

طلعت ابهی ز رخ پرده بر انداخته   مالک اسما علم بعالم افراخته

نقطه اولی روان در قدمش باخته   با آتش عشق او سوخته و ساخته

الحب الشهاد بنموده مژده جشن نثار

جاء جمال القدم بالملکوت القدیم   فی السماء الرفیع اتی بمجد عظیم

اظهر للمخلصین صراطه المستقیم   اشرق للممکنات بشمس اسم الکریم

لاحت شمس الکرم من افق الاقتدار

چار نبوت کوشش کور دلان بر کشید   صور الهی نواخت صیحه فبهت [illegible]

قبور انام شکافت قلوب اناهم درید   صراط و میزان عیان بهشت و دوزخ پدید

یکی روان سوی نور دیگر دوان سوی نار

یا ملاء الغافلین جاء یوم النشور   فصاخت الصاخة و قام من فی القبور

فماج بحر الحیوة وهاج عرف السرور   فواخذ المقبلون لهم قصور الحبور

واتخذ المعرضون لهم مقر البوار

ببین بعین الیقین جمال معبود را   جلوه گر از یک قمیص عابد و معبود را

تجلی از یک افق شاهد و مشهود را   طائف حول شو نگر مقام محمود را

خوش آنکه در ظل او آمد و شد رستگار

قد ظهرت فی الوجود حقیقة جامعه   بقوة قاهره ~~[illegible]~~ بحجة قاطعه

احاطت الممکنات رحمته الواسعه   فخر کل الوجوه بوجهه اللامعه

بنور شمس البهاء خمدت شمس النهار

از افق اقتدار شمس ربوبیت دمید   ظلمت اوهام را نور حقیقت درید

جدا شد از یکدیگر رنگ سیاه و سپید   آمد روز حساب رسید یوم الوعید

وفا نمود از کرم بوعده پروردگار

ما ملاء المعرضین غشتکم غاشیة   احاطکم حافرة وراءکم خاویة

عقولکم ذاهلة قلوبکم قاسیة   نفوسکم خاسرة بیوتکم خاویة

لبئس مقرا لکم الا و بئس القرار

هوالله

فرجوانی کرفت طفل رضیع بهار   لب ز لبن باز شست شکوفه شنبه خو

باز درختان شدند بارور و بار دار   سر نهان هرچه داشت کرد عیان آ...

چنانچه امروز شد سر خدا آشکار

فصل بهاری کذشت باد ایازی وزید   فواکه رنک رنک زهر شجر شد پدید

بنفش و زرد و کبود سیاه و سرخ و سفید   ز حسرت بی بری خاک بسر ریخت بید

زداغ دست تهی نار بخود زد چنار

باز شده بوستان رشک بهشت برین

صورت هستی کرفت لطیفه ماء و طین

بصورت کون کون آمده ماء معین

فستق بادام جوز فندق زیتون و تین

ترنج و نارنج و سیب آبی و امرود و نار

باغ توانکر نکر شکران تنک تنک

سیم و زرش کونه کون لعل و درش رنک رنک

١٠

زبرجدش کیل کیل زمردش سنک سنک   لئالیش مشت مشت درا ریش چنک چنک

خزائنش کوه کوه جواهرش بار بار

چه دید دهقان که تیر تیغ بر آفاق زد   نار بتشش کاخ ریخت شعله بنه طاق زد

خانه ز قشلاق کند خیمه به ییلاق زد   سخره بکتاب کفت طعنه باوراق زد

ز شهر بربست رخت بباغ افکند بار

بباغ بس فروردین باردی اولاد داد   پس انکه اردی بهشت بدست خود یاد داد

پس مه خورداد شان به تیر و مرداد داد   کاه بدایه سپرد کاه باستاد داد

تا همه اطفال باغ شدند کامل عیار

شکوفه در نو بهار کر ببد بر اورد شاخ   کنون شکوفه بریخت چون ببد بر اورد شاخ

براثر یکد یکر بار بر اورد شاخ   دانه بر آورد بیخ بیخ بر اورد شاخ

شاخ بر آورد برک برک بر آورد بار

طارم پیچان تاک سپهر آیین بود   خوشه انکور او سهیل و پروین بود

بشاخ نیلوفری رشته نسرین بود   یا بکف شیخ شهر سبحه سیمین بود

یا بکلوی عجوزه عقد در شاهوار

طبیعت لعل ساز لعل تراشیده باز
لعل تراشیده را پهلوی هم چیده باز

پهلوی هم چیده باز بنقره پیچیده باز
بنقره پیچیده را بحقه پوشیده باز

حقه پوشیده را بنام نامید نار

درخت نارنج بود باکره و کامله زنفخ باد بهار بباغ شد حامله

طفل سمیعی بزاد بی مدد و قابله طفل سمین شده چهره پر از آبله
بچهر گلگونش ماند آبله آبدار

زرد تن

برزبر شاخ ببین سیبک سیمین ذقن نیمه رخ سرخ رو نیست نیمه رخ

عاشق و معشوق کی بود بیک پیرهن فی غلط عاشقی است جامه خونین

ز جرم دلداده کی زدند او را ابدار

درخت امرود ببین حکمتی انگیخته صراحی ساخته در او شکر ریخته

مشک و گل زعفران بهم درآمیخته برابر آفتاب بشاخ آویخته
گر پس شش مه شود دوای بیمار زار

مهندس طبع ساخت ز هندوانه کره علوم جغرافیا درج در او یکسره

جزیره و بر و بحر چشمه و کوه دره بعرض چون نایدش وگرد دایره
بزن خط استوا بر خط نصف النهار

روی دل آرام بِه از چه سبب زرد شد چهره مصفای او از چه پر از گرد شد

گمان برم همچه من جفت غم و درد شد چنین شود هر که او ز دلبرش فرد شد
چنانچه من گشته ام ز هجر زار و فگار

بجان رسیدم ز درد ساقیکا خیز خیز از آن می درد شو بساغرم ریز ریز

زهی بچشم خرد خاک سیه بیز بیز نامه کنم لخت لخت خامه کنم ریز ریز
جامه کنم چاک چاک جامه کنم پاره پاره
سینه کنم چاک چاک جامه کنم پار پار

آتش عشق جنون شعله زند گاه گاه گاه کنم وای وای گاه کشم آه آه

ناله کنم سال سال مویه زنان ماه ماه صبح چه کبک دری خنده کنم قاه قاه

شام چه مرغ سحر گریه کنم زار زار

از غم یار عزیز زینت شخص شریف چهره او بس منیر پیکر او بس لطیف

منطق او بس فصیح کلام او بس ظریف رتبه او بس منیع درگه او بس منیف

بازوی او بس قوی هیکل او بس نزار

فرقت او دل گداز دوری او جان گداز نرگس او فتنه جو سنبل او خانه کن

ابروی او تیغ کش مژه او تیرزن آهوی او شیرگیر غمزه او صف شکن

هندوی او دل ربا طره او جان شکار

سیرت او نازنین حالت او مهربان صحبت او دلفریب فرقت او جانستان

حضرت او مستطاب آیت او مستعان طلعت او آفتاب رفعت او آسمان

رایت او مشتری قدرت او روزگار

کمال

آدم نوح اهتمام نوح خلیل اعتدال خلیل یوسف غلام یوسف موسی

موسی عیسی مقام عیسی احمد خصال احمد قائم قیام قائم ابهی جمال

بهاء عباس نام غصن خداوندگار

باز ور آمد ز در جلوه کنان دوست دوست

دیده غلط میکند نیست غلط اوست اوست

چه جان پیراهن است بتن بدر پوست پوست ساقی مجلس بگو باز دگر دوست دوست

مطرب محفل بخوان باز دگر یار یار

جلوه از روی او گلشن گلشن سمن نکهتی از خوی او عالم عالم چمن

نکته از لعل او دنیا دنیا یمن شمیمی از بوی او کشور کشور ختن

نسیمی از کوی او کیتی کیتی تتار

[illegible]

[illegible]

[illegible]

این دو جلد مال
آقای ذبیح الله مجیدی
است

Ali. H. Majidi